Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B** **ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 461/2013**

z dnia 21 maja 2013 r.

nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych politereftalanów etylenu (PET) pochodzących z Indii w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 18 rozporządzenia (WE) nr 597/2009

(Dz.U. L 137 z 23.5.2013, s. 1)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 190/2014 z dnia 24 lutego 2014 r.	L 59	5	28.2.2014

▼B

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 461/2013

z dnia 21 maja 2013 r.

nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych politereftalanów etylenu (PET) pochodzących z Indii w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 18 rozporządzenia (WE) nr 597/2009

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ([1]) („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 18,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję Europejską po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Obowiązujące środki

(1) Rozporządzeniem (WE) nr 2603/2000 ([2]) Rada nałożyła ostateczne cło wyrównawcze na przywóz politereftalanów etylenu („PET”) pochodzących między innymi z Indii. Rozporządzeniem (WE) nr 1645/2005 ([3]) Rada zmieniła poziom środków wyrównawczych obowiązujących względem przywozu PET z Indii. Zmiany wynikały z przyspieszonego przeglądu wszczętego zgodnie z art. 20 rozporządzenia podstawowego. W następstwie przeglądu wygaśnięcia Rada nałożyła rozporządzeniem (WE) nr 193/2007 ([4]) ostateczne cło wyrównawcze na okres kolejnych pięciu lat. W następstwie częściowych przeglądów okresowych przedmiotowe środki wyrównawcze zmieniono następnie rozporządzeniem (WE) nr 1286/2008 ([5]) i rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 906/2011 ([6]). Ostatni częściowy przegląd okresowy został zakończony rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 559/2012 ([7]) bez wprowadzania zmian w obowiązujących środkach. Decyzją nr 2000/745/WE ([8]) Komisja przyjęła zobowiązania określające minimalną cenę importową oferowaną przez trzech producentów eksportujących z Indii.

(2) Obowiązujące środki wyrównawcze mają formę cła specyficznego. Stawki cła ustalone dla producentów indywidualnych w Indiach wynoszą od 0 do 106,5 EUR za tonę, natomiast na przywóz od wszystkich pozostałych producentów nałożono stawkę rezydualną wynoszącą 69,4 EUR za tonę.

([1]) Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.
([2]) Dz.U. L 301 z 30.11.2000, s. 1.
([3]) Dz.U. L 266 z 11.10.2005, s. 1.
([4]) Dz.U. L 59 z 27.2.2007, s. 34.
([5]) Dz.U. L 340 z 19.12.2008, s. 1.
([6]) Dz.U. L 232 z 9.9.2011, s. 19.
([7]) Dz.U. L 168 z 28.6.2012, s. 6.
([8]) Dz.U. L 301 z 30.11.2000, s. 88.

▼B

2. **Obowiązujące środki antydumpingowe**

(3) Rozporządzeniem (WE) nr 2604/2000 ([1]) Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz PET pochodzącego między innymi z Indii. W następstwie przeglądu wygaśnięcia Rada nałożyła rozporządzeniem (WE) nr 192/2007 ([2]) ostateczne cło antydumpingowe na okres kolejnych pięciu lat.

3. **Wniosek o dokonanie przeglądu wygaśnięcia**

(4) W następstwie opublikowania zawiadomienia o zbliżającym się wygaśnięciu ([3]) obowiązujących ostatecznych środków wyrównawczych, Komisja otrzymała w dniu 25 listopada 2011 r. wniosek o wszczęcie przeglądu zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego („przegląd wygaśnięcia"). Wniosek został złożony przez Komitet Producentów Politereftalanu Etylenu w Europie („wnioskodawcę") w imieniu producentów reprezentujących blisko 95 % unijnej produkcji niektórych politereftalanów etylenu.

(5) W uzasadnieniu wniosku podano, że w związku z wygaśnięciem środków istnieje prawdopodobieństwo kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody dla przemysłu unijnego.

(6) Przed wszczęciem przeglądu wygaśnięcia i zgodnie z art. 22 ust. 1 i art. 10 ust. 7 rozporządzenia podstawowego Komisja powiadomiła rząd Indii o wpłynięciu należycie udokumentowanego wniosku o dokonanie przeglądu oraz zaprosiła rząd Indii do udziału w konsultacjach mających na celu wyjaśnienie sytuacji dotyczącej treści wniosku o przegląd oraz osiągnięcie rozwiązania zadowalającego dla obu stron. Komisja nie otrzymała jednak żadnej odpowiedzi ze strony rządu Indii na propozycję konsultacji.

4. **Wszczęcie przeglądu wygaśnięcia**

(7) Ustaliwszy, po konsultacji z Komitetem Doradczym, że istnieją wystarczające dowody do wszczęcia przeglądu wygaśnięcia, Komisja ogłosiła w dniu 24 lutego 2012 r., w drodze zawiadomienia opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ([4]) („zawiadomienie o wszczęciu"), wszczęcie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.

5. **Równoległe dochodzenie**

(8) Dnia 24 lutego 2012 r. Komisja rozpoczęła również przegląd zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 w sprawie obowiązujących środków antydumpingowych na przywóz PET pochodzącego z Indii, Indonezji, Malezji, Tajlandii i Tajwanu ([5]).

([1]) Dz.U. L 301 z 30.11.2000, s. 21.
([2]) Dz.U. L 59 z 27.2.2007, s. 1.
([3]) Dz.U. C 116 z 14.4.2011, s. 10.
([4]) Dz.U. C 55 z 24.2.2012, s. 14
([5]) Dz.U. C 55 z 24.2.2012, s. 4.

▼B

6. **Dochodzenie**

6.1. *Okres objęty dochodzeniem przeglądowym i okres badany*

(9) Dochodzenie dotyczące prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania obejmowało okres od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. („okres objęty dochodzeniem przeglądowym” lub „ODP”). Badanie tendencji istotnych dla oceny prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody objęło okres od dnia 1 stycznia 2008 r. do zakończenia ODP (dalej zwany „okresem badanym”).

6.2. *Strony zainteresowane postępowaniem*

(10) Komisja oficjalnie zawiadomiła wnioskodawcę, producentów eksportujących w państwie, którego dotyczy postępowanie, importerów, znanych zainteresowanych użytkowników, a także przedstawicieli państwa, którego dotyczy postępowanie, o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia.

(11) Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu. Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

(12) Ze względu na dużą liczbę producentów eksportujących w Indiach, a także producentów i importerów unijnych, za właściwe uznano zbadanie, zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego, czy należy przeprowadzić kontrolę wyrywkową. Aby umożliwić Komisji podjęcie decyzji o konieczności przeprowadzenia kontroli wyrywkowej, a jeżeli konieczność taka zostanie stwierdzona, aby umożliwić dobór próby, producenci eksportujący i importerzy niepowiązani zostali poproszeni o zgłoszenie się do Komisji w ciągu 15 dni od wszczęcia przeglądu i dostarczenie informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu.

(13) Siedmiu producentów eksportujących wyraziło gotowość do wzięcia udziału w kontroli wyrywkowej i chęć współpracy w dochodzeniu przeglądowym. Na tej podstawie, w oparciu o wielkości wywozu do Unii dobrano próbę, obejmującą trzech producentów eksportujących. Producenci objęci próbą ani producenci nieobjęci próbą, ani też właściwe organy Indii nie zgłosiły zastrzeżeń co do doboru tej próby.

(14) Trzem producentom eksportującym objętym próbą przesłano kwestionariusze do wypełnienia; wszyscy trzej przesłali na nie odpowiedzi. Odpowiedzi na pytania w kwestionariuszu otrzymane od jednego z objętych próbą producentów indyjskich ujawniły jednak, że wywoził on jedynie nieznaczne ilości produktu objętego postępowaniem w ODP, a zatem obliczenie stawki subsydiowania w przypadku tego przedsiębiorstwa nie było zasadne. Ostatecznie przeprowadzono wizyty weryfikacyjne u dwóch pozostałych producentów eksportujących, którzy łącznie reprezentowali 99 % łącznej wielkości przywozu z Indii do Unii w trakcie ODP.

▼B

(15) Po ujawnieniu zasadniczych faktów i okoliczności („ujawnienie”) jeden ze współpracujących producentów indyjskich wniósł o wyliczenie marginesu subsydium. W tym kontekście ponownie potwierdzono, że wywóz z tego przedsiębiorstwa był nieznaczny i w związku z tym nie miał wpływu na określenie prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania w ramach niniejszego przeglądu wygaśnięcia. Wniosek ten został zatem odrzucony.

(16) W zawiadomieniu o wszczęciu Komisja poinformowała, że dokonała wstępnego doboru próby producentów unijnych. Próba objęła cztery przedsiębiorstwa spośród trzynastu unijnych producentów znanych przed wszczęciem postępowania; dobrano je na postawie największej reprezentatywnej wielkości produkcji i sprzedaży, która mogła zostać należycie zbadana w dostępnym czasie. Próba ta reprezentowała ponad 50 % szacowanej łącznej wielkości unijnej produkcji i sprzedaży w ODP. Zainteresowane strony zostały poproszone o zapoznanie się z dokumentacją i wypowiedzenie się na temat stosowności tego wyboru w terminie 15 dni od daty opublikowania zawiadomienia o wszczęciu. Wszystkie zainteresowane strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

(17) Niektóre zainteresowane strony zgłosiły zastrzeżenia dotyczące doboru próby unijnych producentów. Stwierdziły, że: (i) Komisja nie powinna stosować kontroli wyrywkowej, w szczególności ze względu na to, że nie zastosowano jej w poprzednim dochodzeniu; (ii) metoda doboru próby została zakwestionowana ze względu na „pomieszanie trzech różnych etapów”, tj. badania sytuacji, zdefiniowania przemysłu unijnego oraz doboru próby; (iii) wstępnego doboru próby dokonano na podstawie niepoprawnych i niepełnych informacji; (iv) wstępnie dobrana próba nie jest reprezentatywna, gdyż obejmuje podmioty zamiast grup; stwierdzono też, że reprezentatywność próby zmniejszało uwzględnienie przedsiębiorstw, które w jednym przypadku niedawno były stroną w transakcji zbycia lub w innym przypadku prowadziły sprzedaż powiązaną.

(18) Do argumentów przedstawionych przez strony ustosunkowano się w następujący sposób:

— Decyzję o zastosowaniu kontroli wyrywkowej wśród producentów unijnych podejmuje się niezależnie w odniesieniu do każdego dochodzenia w oparciu o szczególne okoliczności każdego przypadku. Artykuł 22 ust. 6 rozporządzenia podstawowego nie określa zastosowania tego typu kontroli do określenia szkody w kontekście przeglądu wygaśnięcia. W przypadku poprzednich dochodzeń zbadanie wszystkich przedsiębiorstw, które zgłosiły się do nawiązania współpracy, było wykonalne; jednakże w przypadku niniejszego przeglądu Komisja uznała, że z uwagi na dużą liczbę unijnych producentów nie wszyscy mogą zostać należycie zbadani w dostępnym czasie, w związku z czym warunki określone w art. 27 zostały spełnione.

▼B

— Komisja nie „pomieszała” określenia sytuacji, zdefiniowania przemysłu unijnego oraz doboru wstępnej próby – te trzy etapy były od siebie niezależne, a decyzje w ich sprawie podejmowano osobno. Nie wykazano, w jakim stopniu wykorzystanie danych dotyczących produkcji i sprzedaży przedstawionych przez producentów unijnych w kontekście badania sytuacji miało wpływ na reprezentatywność próby.

— Próbę stworzono na podstawie informacji dostępnych w momencie doboru zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego. W następstwie uwag stron dotyczących określonych danych o przedsiębiorstwach reprezentatywność próby przeanalizowano ponownie. Uznano, że żadna ze zgłoszonych uwag nie była uzasadniona.

— Zgodnie z wymogami art. 27 rozporządzenia podstawowego próbę dobrano tak, by odpowiadała największej reprezentatywnej wielkości produkcji i sprzedaży, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie Podmioty należące do większych grup, co do których stwierdzono, że działają niezależnie od innych jednostek zależnych tej samej grupy, uznano za reprezentatywne dla przemysłu unijnego, w związku z czym nie było potrzeby badania całej grupy w ujęciu skonsolidowanym. Jednocześnie przedsiębiorstwa obejmowano próbą jako podmioty gospodarcze, zapewniając możliwość zweryfikowania wszelkich odpowiednich danych. Ponadto zbycia i istnienie powiązanej sprzedaży należały do charakterystycznych cech sektora w okresie badanym; w związku z tym uznano, że żaden z tych elementów nie zmniejsza reprezentatywności próby.

(19) Po ujawnieniu strony podtrzymały przedstawione powyżej argumenty, do których już się ustosunkowano.

(20) W zawiadomieniu o wszczęciu przewidziano kontrolę wyrywkową niepowiązanych importerów. Żaden z dwudziestu czterech niepowiązanych importerów, z którymi się skontaktowano, nie nawiązał współpracy w ramach niniejszego dochodzenia.

(21) Po wszczęciu skontaktowano się ze wszystkimi pięcioma znanymi dostawcami surowców i przesłano im odpowiedni kwestionariusz z pytaniami. Odpowiedzi udzieliło dwóch z nich.

(22) Po wszczęciu skontaktowano się ze wszystkimi znanymi użytkownikami i stowarzyszeniami użytkowników. Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu przedłożyło siedemnastu użytkowników. Zgłosiło się też i przedłożyło swoje odpowiedzi dwadzieścia stowarzyszeń użytkowników z 16 państw członkowskich.

7. **Weryfikacja otrzymanych informacji**

(23) Komisja przeprowadziła badanie i weryfikację wszelkich informacji uważanych za niezbędne do ustalenia prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania i wynikającej z niego szkody oraz określenia interesu Unii. Wizyty weryfikacyjne zostały przeprowadzone w lokalach rządu Indii w Delhi oraz na terenie następujących zainteresowanych stron:

a) *producenci eksportujący*

— Dhunseri Petrochem and Tea Limited, Kalkuta, Indie;

▼B

— Reliance Industries Limited, Navi Mumbai, Indie;

b) *producenci unijni*

— Indorama Polymers Europe, UAB, Niderlandy;

— Equipolymers, Włochy, Niemcy;

— Neo Group, UAB, Litwa;

— Novapet SA, Hiszpania;

c) *użytkownicy w Unii*

— Coca-Cola Europe, Belgia;

— Nestle Waters France, Francja.

B. **PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY**

1. **Produkt objęty postępowaniem**

(24) Produktem objętym niniejszym przeglądem jest ten sam produkt, którego dotyczyło pierwotne dochodzenie, tj. PET o liczbie lepkościowej 78 ml/g lub wyższej, według normy ISO 1628-5, pochodzący z Indii. Obecnie jest on objęty kodem CN 3907 60 20.

2. **Produkt podobny**

(25) Podobnie jak w ramach dochodzenia pierwotnego i dochodzenia przeglądowego stwierdzono, że produkt objęty postępowaniem, tj. PET wytwarzany i sprzedawany na rynku krajowym w państwie, którego dotyczy postępowanie, oraz PET wytwarzany i sprzedawany przez producentów unijnych posiadają te same podstawowe właściwości fizyczne i chemiczne oraz zastosowanie. Uznano je zatem za produkty podobne w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

C. **PRAWDOPODOBIEŃSTWO KONTYNUACJI LUB PONOWNEGO WYSTĄPIENIA SUBSYDIOWANIA**

1. **Wprowadzenie**

(26) Na podstawie informacji zawartych we wniosku o dokonanie przeglądu i na podstawie odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji przebadano następujące programy, co do których istnieje domniemanie, że są subsydiowane:

Programy ogólnokrajowe

a) Program „paszportowy” uprawnienia celnego („DEPBS”)

b) Program zwrotu ceł („DDS”)

c) Program „Focus Market” („FMS”)

d) Program „Focus Product” („FPS”)

▼B

e) Program zachęt dla posiadaczy statusu („SHIS”)

f) Program „Advance Authorisation” („AA”)

g) Program wspierania wywozu dóbr inwestycyjnych („EPCGS”)

h) Specjalne strefy ekonomiczne/Jednostki zorientowane na wywóz („SEZ/EOU”)

i) Program „Export Credit” („ECS”)

j) Program „Income Tax Exemption” („ITES”)

Programy regionalne

k) Program bodźców gospodarczych dla Bengalu Zachodniego („WBIS”)

l) Program „Capital Investment Incentive” („CIIS”) władz publicznych stanu Gudźarat

m) Program zachęt stanu Gudźarat dotyczący podatku od sprzedaży („GSTIS”)

n) Program stanu Gudźarat dotyczący zwolnień z podatków od energii elektrycznej („GEDES”)

o) Pakietowy program zachęt („PSI”) rządu stanu Maharasztra

(27) Programy wymienione w lit. a) i c)–h) powyżej opierają się na Ustawie o rozwoju i regulacji handlu zagranicznego z 1992 r. (nr 22 z 1992 r.), która weszła w życie w dniu 7 sierpnia 1992 r. („Ustawa o handlu zagranicznym”). W Ustawie o handlu zagranicznym upoważnia się rząd Indii do publikowania zawiadomień dotyczących polityki eksportowej i importowej. Ich streszczenia publikowane są w dokumentach „Foreign Trade Policy” („Polityka handlu zagranicznego” – „FTP”), które ministerstwo handlu wydaje co pięć lat i regularnie uaktualnia. Dokument „Polityka handlu zagranicznego” odnoszący się do ODP niniejszego dochodzenia to „Foreign Trade Policy 2009-2014” („FTP 09-14”). Ponadto rząd Indii w „Podręczniku procedur, tom I” („HOP I 09-14”) przedstawił również procedury, które regulują „FTP 09-14”. „Podręcznik procedur” jest również regularnie uaktualniany.

(28) Program wymieniony wyżej pod lit. b) opiera się na dziale 75 ustawy o cłach z 1962 r., dziale 37 ustawy o podatku akcyzowym z 1944 r., działach 93A i 94 ustawy o finansach z 1994 oraz przepisach dotyczących ceł, podatków akcyzowych oraz zwrotu podatku od usług z 1995 r. Stawki zwrotu należności są regularnie publikowane; stawki mające zastosowanie w odniesieniu do ODP to „stawki dla wszystkich branż” („AIR”) w ramach zwrotu stawek celnych w latach 2011-12, opublikowane w zawiadomieniu nr 68 / 2011- Customs (N.T.) z dnia 22 września 2011 r. W rozdziale 4 FTP 2009-2014 program zwrotu należności celnych nazywany jest również programem umarzania należności celnych.

▼B

(29) Program wymieniony wyżej pod lit. i) opiera się na sekcji 21 i 35A indyjskiej Ustawy o regulacji bankowości z 1949 r., która zezwala Indyjskiemu Bankowi Rezerw (Reserve Bank of India, „RBI") na kierowanie bankami komercyjnymi w dziedzinie kredytów eksportowych.

(30) Program wymieniony wyżej pod lit. j) opiera się na Ustawie o podatku dochodowym z 1961 r., która jest corocznie modyfikowana Ustawą o finansach.

(31) Program wymieniony wyżej pod lit. k) jest zarządzany przez rząd Bengalu Zachodniego i ustanowiony w drodze komunikatu Departamentu Handlu i Przemysłu rządu Bengalu Zachodniego nr 580-CI/H z dnia 22 czerwca 1999 r., zastąpionego ostatnio komunikatem nr 134-CI/O/Incentive/17/03/I z dnia 24 marca 2004 r.

(32) Programem wymienionym wyżej pod lit. l) zarządzają władze publiczne stanu Gudźarat, opierając się na polityce zachęt dla przemysłu prowadzonej przez ten stan.

(33) Programem wymienionym wyżej pod lit. m) zarządzają władze publiczne stanu Gudźarat, opierając się na polityce zachęt dla przemysłu prowadzonej przez ten stan.

(34) Program wymieniony wyżej pod lit. n) opiera się na ustawie o podatku za energię elektryczną w Bombaju z 1958 r.

(35) Programem wymienionym wyżej pod lit. o) zarządza stan Maharasztra, opierając się na rezolucjach Departamentu ds. Przemysłu, Energetyki i Pracy rządu tego stanu.

(36) W trakcie dochodzenia ujawniono, że w czasie ODP objęci próbą producenci eksportujący uzyskali korzyści w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem dzięki następującym programom:

Program ogólnokrajowy

a) Program „paszportowy" uprawnienia celnego („DEPBS")

b) Program zwrotu ceł („DDS")

c) Program „Focus Market" („FMS")

d) Program zachęt dla posiadaczy statusu („SHIS")

e) Program „Advance Authorisation" („AA")

Programy regionalne

f) Program bodźców gospodarczych dla Bengalu Zachodniego („WBIS").

▼B

2. **Program „paszportowy” uprawnienia celnego („DEPBS”)**

a) *Podstawa prawna*

(37) Szczegółowy opis „DEPBS” znajduje się w rozdziale 4.3 FTP 09-14 oraz w rozdziale 4 HOP I 09-14.

b) *Kwalifikowalność*

(38) Do korzystania z tego programu kwalifikuje się każdy producent eksportujący i każdy eksportujący podmiot handlowy.

c) *Praktyczne stosowanie*

(39) Eksporter może złożyć wniosek o przyznanie mu w ramach DEPBS kredytów, które są obliczane jako procent od wartości produktów wywiezionych w ramach tego programu. Stawki w ramach DEPBS zostały ustalone przez władze indyjskie dla większości produktów, w tym dla produktu objętego postępowaniem. Są one ustalane w oparciu o standardowe normy nakładów i wyników (Standard Input Output Norms, „SION”) z uwzględnieniem domniemanego udziału przywiezionych surowców w wywożonym produkcie oraz wartości należności celnych za domniemany przedmiot przywozu, niezależnie od tego, czy cła przywozowe zostały rzeczywiście uiszczone, czy nie. Stawka DEPBS w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem w ODP niniejszego dochodzenia wyniosła 8 % przy maksymalnym limicie wartości 58 INR/kg.

(40) Aby kwalifikować się do korzystania z tego programu, przedsiębiorstwo musi dokonać wywozu produktu. W momencie dokonywania transakcji wywozowej eksporter musi przedłożyć władzom indyjskim oświadczenie o dokonywaniu wywozu w ramach programu DEPBS. Aby towary mogły zostać wywiezione, indyjskie organy celne wydają w trakcie wysyłki wywozowy dokument przewozowy. Dokument ten wskazuje między innymi kwotę kredytu w ramach DEPBS, jaki ma zostać przyznany tej transakcji wywozowej. W tym momencie eksporter wie, jakie korzyści uzyska. Po wystawieniu wywozowego dokumentu przewozowego przez organy celne rząd Indii nie może odmówić przyznania kredytu w ramach DEPBS. Przy obliczaniu korzyści stosuje się stawkę DEPBS obowiązującą w dniu złożenia oświadczenia o dokonywaniu wywozu.

(41) Ustalono, że zgodnie z zasadami rachunkowości obowiązującymi w Indiach kredyty w ramach DEPBS mogą być księgowane na zasadzie rachunkowości memoriałowej jako dochód na rachunkach bankowych podmiotu gospodarczego po wywiązaniu się ze zobowiązania wywozowego. Środki te mogą być przeznaczone na zapłatę ceł związanych z późniejszym przywozem jakichkolwiek towarów, z wyjątkiem dóbr inwestycyjnych i towarów objętych ograniczeniami przywozowymi. Towary przywożone z wykorzystaniem tak uzyskanych kredytów mogą być sprzedawane na rynku krajowym (podlegają wtedy podatkowi od sprzedaży) lub wykorzystane do innych celów. Kredyty w ramach DEPBS są zbywalne bez ograniczeń i zachowują ważność przez okres 24 miesięcy od daty wydania.

▼B

(42) Wnioski o kredyty w ramach DEPBS przesyła się drogą elektroniczną; mogą one obejmować nieograniczoną liczbę transakcji wywozowych. Wnioski należy składać w ciągu 3 miesięcy od daty wywozu, jednak, jak zostało to wyraźnie określone w pkt 9.3 HOP 09-14, wnioski, które wpłynęły po upływie terminu ich składania, mogą nadal być rozpatrywane pod warunkiem uiszczenia niewielkiej opłaty karnej (10 % wartości uprawnienia).

(43) Stwierdzono, że obydwa przedsiębiorstwa objęte próbą korzystały z tego programu w czasie pierwszych trzech kwartałów ODP.

d) *Wnioski dotyczące DEPBS*

(44) W ramach DEPBS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Kredyt w ramach DEPBS stanowi wkład finansowy rządu Indii, gdyż ostatecznie jest on wykorzystywany jako wyrównanie należności celnych przywozowych, tym samym zmniejszając przychód z uzyskiwanych przez te władze ceł, które w innym przypadku byłyby należne. Ponadto środki otrzymywane w ramach DEPBS przynoszą korzyści eksporterowi, gdyż poprawiają jego płynność finansową.

(45) Poza tym korzyści w ramach DEPBS są prawnie uzależnione od dokonania wywozu i tym samym są uważane za szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.

(46) Program ten nie może być uznany za dopuszczalny system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on rygorystycznym zasadom określonym w lit. i) załącznika I, załączniku II (definicja i zasady systemu ceł zwrotnych) oraz załączniku III (definicja i zasady zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze) do rozporządzenia podstawowego. Eksporter nie jest zobowiązany do rzeczywistego wykorzystania towarów przywożonych na zasadach bezcłowych w procesie produkcji, a kwota przyznanego kredytu nie jest obliczana w powiązaniu z rzeczywiście wykorzystaną ilością takich materiałów. Ponadto nie istnieje żaden system ani procedura służące potwierdzeniu, które materiały są zużywane w procesie produkcyjnym wywożonego produktu, lub czy miała miejsce nadmierna płatność należności celnych przywozowych w rozumieniu lit. i) załącznika I oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego. Wreszcie eksporter kwalifikuje się do korzystania z DEPBS niezależnie od tego, czy przywozi jakiekolwiek komponenty. Aby uzyskać korzyści, wystarczy, aby eksporter dokonał jedynie wywozu produktów, bez potrzeby wykazywania, że którykolwiek z użytych materiałów do produkcji pochodził z przywozu. Stąd też nawet eksporterzy, którzy nabywają wszystkie materiały do produkcji ze źródeł lokalnych i nie przywożą żadnych towarów, które można użyć jako materiały do produkcji, kwalifikują się do korzystania z DEPBS.

▼B

e) *Zniesienie programu DEPBS i przejście do programu DDS*

(47) W drodze zawiadomienia publicznego nr 54 (RE-2010)/2009-2014 z dnia 17 czerwca 2011 r. obowiązywanie programu DEPBS zostało po raz ostatni przedłużone o trzy miesiące – do dnia 30 września 2011 r. Ponieważ nie poinformowano o żadnych kolejnych przedłużeniach, DEPBS został faktycznie wycofany od dnia 30 września 2011 r. Konieczne było zatem zweryfikowanie, czy możliwe jest wprowadzenie środków na podstawie art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

(48) Rząd Indii wyjaśnił Komisji, że z chwilą wycofania programu DEPBS przedsiębiorstwa mogły wybrać inne programy zwolnienia lub umorzenia ceł określone w rozdziale 4 FTP 09-14, tj. Program „Advance Authorisation" („AAS") lub program zwrotu ceł (DDS).

(49) W toku dochodzenia ujawniono, że obydwa przedsiębiorstwa objęte próbą zaczęły korzystać z DDS bezpośrednio po wycofaniu DEPBS. Należy zauważyć, że DDS został wprowadzony w 1995 r. i współistniał z DEPBS przez trzy pierwsze kwartały ODP, a także przez szereg lat przed ODP. Nie było jednak możliwe równoczesne korzystanie z DDS i DEPBS w odniesieniu do tego samego wywozu. Przez pierwsze trzy kwartały ODP stawka DDS wynosiła 2,2 % przy maksymalnym limicie wysokości 1,5 INR/kg, co sprawiało, że DDS przynosił mniejsze korzyści, a więc był mniej atrakcyjny niż DEBPS. Należy zauważyć, że rząd Indii podjął kroki w celu zorganizowania płynnego przejścia z DEPBS do DDS, co wykazano w okólniku nr 42/2011 – Customs z dnia 22 września 2011 r. W okólniku tym wyjaśniono, że „program zwrotu ceł obejmuje w tym roku elementy, które były wcześniej objęte programem DEPB[S]". W tym samym okólniku stwierdzono, że w odniesieniu do sektorów funkcjonujących w ramach DEPBS „zdecydowano się zapewnić płynne przejście elementów w tych sektorach poprzez uwzględnienie ich w programie zwrotu ceł. W ramach ustaleń przejściowych elementy te zostaną objęte nieznacznym obniżeniem stawek DEPB[S], wynoszącym od 1 % do 3 % dla większości elementów." Innymi słowy okólnik wskazuje, że stawki zwrotu ceł obowiązujące od 1 października 2011 r. zostały ustalone tak, by przynosiły podobne korzyści, jak wycofywany DEPBS.

(50) Stawkę DDS mającą zastosowanie do produktu objętego postępowaniem podniesiono od dnia 1 października 2011 r. z 2,2 % do 5,5 % wartości FOB, a związany z nią limit wartości wzrósł z 1,5 INR/kg do 5,5 INR/kg. Stwierdzono, że ta nowa stawka zapewnia poziomy subsydiowania podobne do tych, które do 30 września 2011 r. zapewniał DEPBS, którego stawka wynosiła 8 % przy maksymalnym limicie wartości 58 INR/kg. W zależności od cen PET obowiązujących podczas ODP maksymalny limit wartości DEPBS zazwyczaj obowiązywał, co dawało teoretyczną korzyść wynoszącą 4,64 INR/kg, tj. 5,8 %. W przypadku DDS maksymalny limit wartości nie miał zastosowania, a zatem teoretyczna korzyść wynosiła 5,5 %.

▼B

(51) Dochodzenie potwierdziło rozumowanie przedstawione w poprzednim motywie. Średnie roczne marginesy subsydiów przedsiębiorstw objętych próbą wyniosły odpowiednio 5,5 % i 6 % dla DEPB i DDS.

(52) Porównanie obydwu programów również pokazuje, że posiadają wiele wspólnych cech dotyczących sposobu wdrażania.

(53) W motywach 47 i 48-51 powyżej wykazano, że chociaż program DEPBS został wycofany, wynikające z niego korzyści były w dalszym ciągu bez przerwy oferowane, i to na prawie identycznym poziomie, dzięki płynnemu przejściu na program zwrotu ceł. Z tego powodu stwierdza się, że subsydiowanie nie zostało zakończone w rozumieniu art. 15 ust. 1 i że DEPBS stanowi podstawę środków wyrównawczych.

(54) Po ujawnieniu zasadniczych faktów i okoliczności jeden z producentów eksportujących argumentował, że ponieważ program DEPBS został wycofany, nie powinien on pociągać za sobą wprowadzenia środków wyrównawczych. W odpowiedzi na to twierdzenie należy zauważyć, że jak wyjaśniono również w motywie 47 powyżej, DEPBS zakończył się w dniu 30 września 2011 r. Subsydiowanie było jednak kontynuowane, gdyż eksporterzy mają w miejsce DEPBS możliwość składania wniosków np. w ramach programu DDS lub AAS. W związku z tym argument ten został odrzucony.

f) *Obliczanie wysokości subsydiów*

(55) Zgodnie z art. 3 ust. 2 oraz art. 5 rozporządzenia podstawowego kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obliczona jako kwota korzyści przeniesionych na ich odbiorcę, którą ustalono w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym. W tym kontekście uznano, że przeniesienie korzyści na odbiorcę dokonuje się w momencie realizacji transakcji wywozowej na warunkach określonych w tym programie. Od tego momentu rząd Indii ponosi odpowiedzialność z tytułu rezygnacji z opłat celnych, co stanowi wkład finansowy w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Gdy tylko organy celne wystawią eksportowy dokument przewozowy, określający między innymi wysokość kredytu przyznanego w ramach DEPBS w odniesieniu do tej konkretnej transakcji wywozowej, rząd Indii nie może już decydować o przyznaniu subsydium. W świetle powyższego za właściwe uznaje się dokonanie wyceny korzyści z DEPBS jako sumy kredytów przyznanych na transakcje wywozowe dokonane w ramach tego programu w ODP.

(56) W przypadkach uzasadnionych roszczeń opłaty poniesione jako warunek konieczny uzyskania subsydium zostały odjęte od ustalonej tą metodą kwoty uzyskanych kredytów, aby otrzymać kwotę subsydiów wyrażoną w liczniku, w myśl art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego te kwoty subsydium zostały przydzielone ponad łączną wartość obrotów z wywozu produktu objętego postępowaniem w ODP jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uzależnione od dokonania wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości.

▼B

(57) W związku z powyższym stopy subsydiowania przedsiębiorstw objętych próbą ustalone w odniesieniu do tego programu wynoszą odpowiednio 3,78 % i 4,42 %.

3. **Program zwrotu ceł („DDS”)**

a) *Podstawa prawna*

(58) Szczegółowy opis „DDS” znajduje się w zasadach zwrotu należności celnych i podatku akcyzowego z 1995 r. zmienionych kolejnymi zawiadomieniami.

b) *Kwalifikowalność*

(59) Do korzystania z tego programu kwalifikuje się każdy producent eksportujący i każdy eksportujący podmiot handlowy.

c) *Praktyczne zastosowanie*

(60) Kwalifikujący się eksporter może złożyć wniosek o zwrot kwoty cła, która jest obliczana jako procent od wartości FOB produktów wywiezionych w ramach tego programu. Stawki zwrotu cła zostały ustalone przez rząd Indii dla szeregu produktów, w tym dla produktu objętego postępowaniem. Są one ustalane na podstawie średniej ilości lub wartości materiałów użytych jako komponentu podczas wytwarzania produktu i średniej kwoty ceł zapłaconej od tych komponentów. Są one stosowane niezależnie od tego, czy cła przywozowe zostały rzeczywiście zapłacone. Stawka DDS w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem w ODP wyniosła 5,5 % wartości FOB przy maksymalnym limicie wartości 5,5 INR/kg.

(61) Aby kwalifikować się do korzystania z tego programu, przedsiębiorstwo musi dokonać wywozu produktu. Z chwilą wprowadzenia danych o przesyłce do serwera celnego (ICEGATE) następuje wskazanie, że wywóz odbywa się w ramach DDS i kwota DDS zostaje nieodwołalnie ustalona. Po przedłożeniu przez przedsiębiorstwo przewozowe informacji wywozowej (Export General Manifest – EGM) i porównaniu tego dokumentu z danymi w dokumencie przewozowym przez urząd celny, zostają spełnione wszystkie warunki do udzielenia zgody na wypłatę kwoty zwrotu w drodze bądź to bezpośredniego przelewu na konto bankowe eksportera bądź też polecenia zapłaty.

(62) Eksporter musi również przedstawić dowód na uzyskanie wpływów z wywozu w postaci zaświadczenia banku o uzyskaniu wpływów (BRC). Dokument ten można dostarczyć po tym, jak kwota zwrotu została wypłacona, jednak rząd Indii odzyska wypłaconą kwotę, jeżeli eksporter nie przedstawi BRC w podanym terminie.

(63) Kwota zwrotu może być wykorzystana w dowolnym celu.

(64) Stwierdzono, że zgodnie z zasadami rachunkowości obowiązującymi w Indiach kwota zwrotu należności celnych może być księgowana na zasadzie rachunkowości memoriałowej jako dochód na rachunkach bankowych podmiotu gospodarczego po wywiązaniu się ze zobowiązania wywozowego.

▼B

(65) Stwierdzono, że przedsiębiorstwa objęte próbą korzystały z DDS w ostatnim kwartale ODP.

d) *Wnioski dotyczące DDS*

(66) W ramach DDS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Kwota zwrotu należności celnych stanowi wkład finansowy ze strony rządu Indii. Ponadto kwota zwrotu należności celnych zapewnia korzyści eksporterowi, gdyż poprawia jego płynność finansową.

(67) Poza tym korzyści w ramach DDS są prawnie uzależnione od dokonania wywozu i tym samym są uważane za szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.

(68) Program ten nie może być uznany za dopuszczalny system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on rygorystycznym zasadom określonym w lit. i) załącznika I, załączniku II (definicja i zasady systemu ceł zwrotnych) oraz załączniku III (definicja i zasady zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze) do rozporządzenia podstawowego.

(69) Nie istnieje żaden system ani procedura służące potwierdzeniu, które materiały są zużywane w procesie produkcyjnym wywożonego produktu, lub czy miała miejsce nadmierna płatność należności celnych przywozowych w rozumieniu lit. i) załącznika I oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego. Wreszcie eksporter kwalifikuje się do korzystania z DDS niezależnie od tego, czy przywozi jakiekolwiek komponenty. Aby uzyskać korzyści, wystarczy, aby eksporter dokonał jedynie wywozu produktów, bez potrzeby wykazywania, że którykolwiek z użytych materiałów do produkcji pochodził z przywozu. Stąd też nawet eksporterzy, którzy nabywają wszystkie materiały do produkcji ze źródeł lokalnych i nie przywożą żadnych towarów, które można użyć jako materiały do produkcji, kwalifikują się do korzystania z DDS.

(70) Potwierdza to okólnik rządu Indii nr 24/2001, w którym jasno zapisano, że „[stawki zwrotu ceł] nie mają związku z rzeczywistym sposobem wykorzystania komponentów i rzeczywistymi kosztami poniesionymi w związku z komponentami przez danego eksportera lub w przypadku pojedynczych przesyłek […]” i poinstruowano władze regionalne, że „miejscowe urzędy nie powinny nalegać na załączanie do [wniosków o zwrot cła] składanych przez importerów dowodów faktycznego opłacenia należności od przywiezionych lub krajowych komponentów”.

(71) W świetle powyższego stwierdza się, że DDS stanowi podstawę środków wyrównawczych.

▼B

e) *Obliczanie wysokości subsydiów*

(72) Zgodnie z art. 3 ust. 2 oraz art. 5 rozporządzenia podstawowego kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obliczona jako kwota korzyści przeniesionych na ich odbiorcę, którą ustalono w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym. W tym kontekście uznano, że przeniesienie korzyści na odbiorcę dokonuje się w momencie realizacji transakcji wywozowej na warunkach określonych w tym programie. Od tego momentu rząd Indii jest prawnie zobowiązany do wypłaty kwoty zwrotu, co stanowi wkład finansowy w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Gdy tylko władze celne wystawią wywozowy dokument przewozowy określający, między innymi, kwotę zwrotu przyznaną w odniesieniu do tej konkretnej transakcji wywozu, rząd Indii nie może już decydować o przyznaniu subsydium. W świetle powyższego za właściwe uznaje się dokonanie wyceny korzyści z DDS jako sumy kwot zwrotu przyznanych na transakcje wywozowe dokonane w ramach tego programu w ODP.

(73) W przypadkach uzasadnionych roszczeń opłaty poniesione jako warunek konieczny uzyskania subsydium zostały odjęte od ustalonej tą metodą kwoty uzyskanych kredytów, aby otrzymać kwotę subsydiów wyrażoną w liczniku, w myśl art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wspomniane kwoty subsydium zostały przydzielone ponad łączną wartość obrotów z wywozu produktu objętego postępowaniem podczas okresu objętego dochodzeniem przeglądowym jako właściwy mianownik, gdyż subsydium jest uzależnione od dokonania wywozu i nie było udzielane w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości.

(74) W związku z powyższym stopy subsydiowania przedsiębiorstw objętych próbą ustalone w odniesieniu do tego programu wynoszą odpowiednio 1,65 % i 1,32 %.

4. **Program „Focus Market” („FMS”)**

a) *Podstawa prawna*

(75) Szczegółowy opis „FMS” znajduje się w pkt 3.14 FTP 09-14 oraz w pkt 3.8 HOP I 09-14.

b) *Kwalifikowalność*

(76) Do korzystania z tego programu kwalifikuje się każdy producent eksportujący i każdy eksportujący podmiot handlowy.

c) *Praktyczne zastosowanie*

(77) W tym programie wywóz wszystkich produktów do państw wymienionych w tabelach 1 i 2 w załączniku 37(C) dokumentu HOP I 09-14 może być objęty kredytem celnym odpowiadającym 3 % wartości FOB. Od dnia 1 kwietnia 2011 r. wywóz wszystkich produktów do państw wymienionych w tabeli 3 w załączniku 37(C) („Special Focus Markets”) może być objęty kredytem celnym odpowiadającym 4 % wartości FOB. Niektóre rodzaje działalności wywozowej są wyłączone z programu, np. wywóz towarów przywiezionych lub przeładowanych, uznanych za wywóz, wywóz usług oraz obrót w wywozie podmiotów działających w specjalnych strefach ekonomicznych lub jednostkach eksportowych. Wyłączone z programu są także niektóre typy produktów, np. diamenty, metale szlachetne, rudy, zboża, cukier i produkty ropopochodne.

▼B

(78) Kredyty celne w ramach FMS są zbywalne bez ograniczeń i ważne w okresie 24 miesięcy od daty wydania zaświadczenia o uprawnieniach do odpowiedniego kredytu. Mogą być one wykorzystane do uiszczenia należności celnych z tytułu późniejszego przywozu dowolnych materiałów do produkcji lub towarów, włącznie z dobrami inwestycyjnymi.

(79) Zaświadczenie o uprawnieniach do kredytu jest wydawane w porcie, z którego dokonany został wywóz, po dokonaniu wywozu lub przesyłki towarów. Jeśli wnioskodawca dostarczy władzom kopie całej odpowiedniej dokumentacji wywozowej (np. zamówień na wywóz, faktur, dokumentów przewozowych, zaświadczeń banku o dokonaniu wywozu), rząd Indii nie może już odmówić przyznania kredytu celnego.

(80) Stwierdzono, że przedsiębiorstwa objęte próbą korzystały z tego programu w ODP.

d) *Wnioski dotyczące FMS*

(81) W ramach FMS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Kredyt celny w ramach FMS stanowi wkład finansowy rządu Indii, gdyż ostatecznie jest on wykorzystywany jako wyrównanie należności celnych przywozowych, tym samym zmniejszając przychód z uzyskiwanych przez te władze ceł, które w przeciwnym przypadku byłyby należne. Ponadto kredyt celny w ramach FMS zapewnia korzyści eksporterowi, gdyż poprawia jego płynność finansową.

(82) Poza tym korzyści w ramach FMS są prawnie uzależnione od dokonania wywozu, i tym samym są uważane za szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.

(83) Program ten nie może być uznany za dopuszczalny system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji czy system zwrotu ceł za składniki zastępcze w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on rygorystycznym zasadom określonym w lit. i) załącznika I, załączniku II (definicja i zasady systemu ceł zwrotnych) oraz załączniku III (definicja i zasady zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze) do rozporządzenia podstawowego. Eksporter nie jest zobowiązany do rzeczywistego wykorzystania towarów przywożonych na zasadach bezcłowych w procesie produkcji, a kwota przyznanego kredytu nie jest obliczana w powiązaniu z rzeczywiście wykorzystaną ilością takich materiałów. Nie istnieje żaden system ani procedura służące potwierdzeniu, które materiały są zużywane w procesie produkcyjnym wywożonego produktu, lub czy miała miejsce nadmierna płatność należności celnych przywozowych w rozumieniu lit. i) załącznika I oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego. Eksporter kwalifikuje się do korzystania z programu FMS niezależnie od tego, czy dokonuje przywozu jakichkolwiek materiałów. Aby uzyskać korzyści, wystarczy, aby eksporter dokonał jedynie wywozu produktów, bez potrzeby wykazywania, że którykolwiek z użytych materiałów do produkcji pochodził z przywozu. Stąd też nawet eksporterzy, którzy nabywają

▼B

wszystkie materiały do produkcji ze źródeł lokalnych i nie przywożą żadnych towarów, które można użyć jako materiały do produkcji, kwalifikują się do korzystania z programu FMS. Ponadto eksporter może korzystać z kredytów celnych w ramach FMS w celu przywozu dóbr kapitałowych, choć dobra kapitałowe nie wchodzą w zakres dopuszczalnych systemów zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji określonych w lit. i) załącznika I do rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie są one zużywane do wytworzenia produktów wywożonych.

e) *Obliczanie wysokości subsydiów*

(84) Kwota subsydiów stanowiących podstawę zastosowania środków wyrównawczych została obliczona na podstawie korzyści, co do których ustalono, że odbiorca uzyskał je w trakcie ODP, zaksięgowanych przez współpracującego producenta eksportującego na zasadzie rachunkowości memoriałowej jako dochód na etapie transakcji wywozowej. Zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego ta kwota subsydium (licznik) została przydzielona do obrotu z tytułu wywozu podczas ODP jako odpowiedni mianownik, ponieważ subsydium jest uzależnione od dokonania wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywożonych lub transportowanych.

(85) Stopy subsydiowania przedsiębiorstw objętych próbą ustalone w odniesieniu do tego programu w ODP wynoszą odpowiednio 0,19 % i 0,87 %.

5. **Program zachęt dla posiadaczy statusu (SHIS)**

a) *Podstawa prawna*

(86) Szczegółowy opis „SHIS” znajduje się w rozdziale 3.16 FTP 09-14 oraz w pkt 3.10 HOP I 09-14. Szczegółowy opis kategorii statusu znajduje się w pkt 3.10.1 do 3.10.4 FTP 09-14 i w pkt 3.1 do 3.5 HOP I 09-14.

b) *Kwalifikowalność*

(87) Do korzystania z tego programu kwalifikują się producenci eksportujący i eksportujące podmioty handlowe, uznawani za tzw. posiadaczy statusu.

c) *Praktyczne zastosowanie*

(88) Producenci eksportujący i eksportujące podmioty handlowe kwalifikują się do otrzymania statusu. W zależności od wyników eksportowych w bieżącym roku i w kilku wcześniejszych latach, wnioskodawcom przyznaje się jeden z poniższych statusów: Export House, Star Export House, Trading House, Star Trading House, Premier Trading House.

(89) W ramach SHIS posiadacze statusu są uprawnieni do otrzymania kredytu celnego równego 1 % wartości FOB wywozu w sektorach podanych w pkt 3.16.4 FTP 09-14, tj. sektorze skórzanym (z wyłączeniem skór wykończonych), sektorze tekstyliów i produktów z juty, sektorze rzemiosła, sektorze inżynieryjnym (z wyjątkiem niektórych podsektorów), sektorze tworzyw sztucznych i chemikaliów podstawowych (z wyłączeniem produktów farmaceutycznych). Produkt objęty postępowaniem, jako rodzaj tworzywa sztucznego, jest objęty tym programem.

▼B

(90) Kredyty celne SHIS nie podlegają przekazywaniu i muszą być wykorzystane do zapłacenia cła z tytułu przywozu dóbr kapitałowych używanych do wytwarzania produktów należących do jednego z powyższych sektorów.

(91) W przypadku, gdy wnioskodawca skorzystał w ciągu danego roku z zerowego cła w ramach programu EPCG, nie kwalifikuje się w tym samym roku w korzystania z SHIS w odniesieniu do wywozu.

(92) Program został wprowadzony w 2009 r. w odniesieniu do wywozu dokonanego w latach 2009-2010 i 2010-2011 i od tego czasu był corocznie przedłużany. Ostatnio (zawiadomieniem nr 07/2012 – Customs z dnia 9 marca 2012 r.) przedłużono okres obowiązywania programu do dnia 31 marca 2013 r.

(93) Stwierdzono, że zgodnie z zasadami rachunkowości obowiązującymi w Indiach kredyt celny w ramach SHIS może być księgowany na zasadzie rachunkowości memoriałowej jako dochód na rachunkach bankowych podmiotu gospodarczego po wywiązaniu się ze zobowiązania wywozowego.

(94) W trakcie dochodzenia ujawniono, że jedno przedsiębiorstwo objęte próbą korzystało z tego programu w ODP, podczas gdy drugie nie kwalifikowało się do tego na podstawie przepisu opisanego w motywie 90.

d) *Wnioski dotyczące SHIS*

(95) W ramach SHIS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Kredyt celny w ramach SHIS stanowi wkład finansowy rządu Indii, gdyż ostatecznie jest on wykorzystywany jako wyrównanie należności celnych przywozowych, tym samym zmniejszając przychód z uzyskiwanych przez te władze ceł, które w przeciwnym przypadku byłyby należne. Ponadto kredyt celny w ramach SHIS zapewnia korzyści eksporterowi, gdyż poprawia jego płynność finansową.

(96) Poza tym korzyści w ramach SHIS są prawnie uzależnione od dokonania wywozu i tym samym są uważane za szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.

(97) Program ten nie może być uznany za dopuszczalny system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji czy system zwrotu ceł za składniki zastępcze w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on rygorystycznym zasadom określonym w lit. i) załącznika I, załączniku II (definicja i zasady systemu ceł zwrotnych) oraz załączniku III (definicja i zasady zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze) do rozporządzenia podstawowego. Kredyt zostanie ostatecznie wykorzystany do zapłacenia ceł od przywozu dóbr kapitałowych, które nie wchodzą w zakres dopuszczalnego zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji określonego w lit. i) załącznika I do rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie są one zużywane do wytworzenia produktów wywożonych.

▼B

e) *Obliczanie wysokości subsydiów*

(98) Kwota subsydiów stanowiących podstawę zastosowania środków wyrównawczych została obliczona na podstawie korzyści, co do których ustalono, że odbiorca uzyskał je w trakcie ODP, zaksięgowanych przez współpracującego producenta eksportującego na zasadzie rachunkowości memoriałowej jako dochód na etapie transakcji wywozowej. Zgodnie z art. 7 ust. 2 oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ta kwota subsydium (licznik) została przydzielona do obrotu z tytułu wywozu podczas ODP, stanowiącego odpowiedni mianownik, ponieważ subsydium jest uzależnione od dokonania wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywożonych lub transportowanych.

(99) Stopa subsydiowania jedynego przedsiębiorstwa objętego próbą korzystającego z tego programu ustalona w odniesieniu do tego programu w ODP wynosi 1 %.

6. **Program „Export Promotion Capital Goods" („EPCGS")**

a) *Podstawa prawna*

(100) Szczegółowy opis „EPCGS" znajduje się w rozdziale 5 FTP 09-14 oraz w rozdziale 5 HOP I 09-14.

b) *Kwalifikowalność*

(101) Do korzystania z tego programu kwalifikują się producenci eksportujący oraz eksportujące podmioty handlowe „powiązane" z producentami pomocniczymi i dostawcami usług.

c) *Praktyczne stosowanie*

(102) Pod warunkiem spełnienia obowiązku wywozu przedsiębiorstwo może dokonywać przywozu dóbr kapitałowych (nowych oraz używanych dóbr kapitałowych mających do 10 lat) według obniżonej stawki cła. W tym celu rząd Indii, na wniosek i za opłatą, wydaje pozwolenie w ramach programu EPCGS. W programie przewidziano obniżoną stawkę cła przywozowego wynoszącą 3 %, która ma zastosowanie do wszystkich dóbr kapitałowych przywożonych w ramach tego programu. Aby spełnić zobowiązanie wywozowe, przywożone dobra kapitałowe muszą zostać wykorzystane do wyprodukowania określonej ilości dóbr na wywóz w danym okresie. Zgodnie z FTP 09-14 dobra kapitałowe mogą być przywożone w ramach EPCGS ze stawką celną 0 %, ale okres na wypełnienie obowiązku wywozu jest w tym przypadku krótszy.

(103) Posiadacze zezwolenia w ramach EPCGS mogą również zaopatrywać się w dobra kapitałowe lokalnie. W takim wypadku lokalny producent dóbr kapitałowych może sam skorzystać z bezcłowego przywozu komponentów potrzebnych do produkcji takich dóbr kapitałowych. Lokalny producent może również ubiegać się o korzyści z tytułu uznania za wywóz w związku z dostawą dóbr kapitałowych do posiadacza zezwolenia w ramach EPCGS.

▼B

d) *Wnioski dotyczące EPCGS*

(104) W ramach EPCGS zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Redukcja ceł stanowi finansowy wkład rządu Indii, ponieważ ulga ta zmniejsza jego wpływy z cła, które w innym przypadku byłoby należne. Dodatkowo obniżenie cła przynosi korzyść eksporterowi, gdyż kwota tak zaoszczędzona na przywozie poprawia płynność przedsiębiorstwa.

(105) Ponadto korzystanie z EPCGS jest prawnie uzależnione od dokonania wywozu, ponieważ takich pozwoleń nie można uzyskać bez zobowiązania się do wywozu. Program ten został zatem uznany za szczególny i stanowiący podstawę środków wyrównawczych w myśl art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia podstawowego.

(106) EPCGS nie może być uznany za dopuszczalny system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Dobra kapitałowe nie wchodzą w zakres takich dopuszczalnych systemów określonych w lit. i) załącznika I do rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie zostały one wykorzystane do wytworzenia wywiezionych produktów.

e) *Obliczanie wysokości subsydiów*

(107) Kwota subsydium została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie niezapłaconego cła od przywiezionych dóbr kapitałowych, rozłożonego na okres, który odzwierciedla normalny okres amortyzacji dla takiej kategorii dóbr kapitałowych w branży objętej postępowaniem. Tak obliczona kwota, którą można przyporządkować do ODP, została dostosowana poprzez dodanie odsetek z tego okresu w celu odzwierciedlenia całkowitej wartości korzyści odniesionych w tym czasie. Uznano, iż komercyjna stopa procentowa obowiązująca w Indiach w okresie objętym dochodzeniem była właściwa dla tego celu. W przypadkach złożenia uzasadnionych roszczeń odjęte zostały niezbędne opłaty poniesione na uzyskanie subsydium, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

(108) Zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium została przydzielona do właściwej kwoty obrotów z tytułu wywozu uzyskanych w ODP jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest prawnie uzależnione od dokonania wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do wytworzonych, wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości.

(109) Stopy subsydiowania przedsiębiorstw objętych próbą ustalone w odniesieniu do tego programu w ODP wynoszą odpowiednio 0,55 % i 0,56 %.

▼B

7. **Program „Advance Authorisation" („AAS")**

(110) Stwierdzono, że tylko jedno przedsiębiorstwo objęte próbą korzystało z tego programu podczas ODP. W toku dochodzenia ustalono jednak, że korzyść uzyskana przez przedsiębiorstwo nie była znaczna i dlatego też AAS nie zostanie poddany dalszej analizie.

8. **Program „West Bengal Incentive 1999" („WBIS 1999")**

a) *Podstawa prawna*

(111) Szczegółowy opis tego programu stosowanego przez rząd Bengalu Zachodniego znajduje się w komunikacie nr 580-CI/H Departamentu Handlu i Przemysłu rządu Bengalu Zachodniego z dnia 22 czerwca 1999 r.

b) *Kwalifikowalność*

(112) Do uzyskania korzyści w ramach tego programu kwalifikują się przedsiębiorstwa zakładające nowe zakłady przemysłowe lub rozbudowujące na szeroką skalę zakłady już istniejące w regionach zacofanych. Istnieje jednak wyczerpujący wykaz niekwalifikujących się gałęzi przemysłu (negatywny wykaz gałęzi przemysłu), który uniemożliwia przedsiębiorstwom działającym w określonych obszarach korzystanie z tych zachęt.

c) *Praktyczne zastosowanie*

(113) Stan Bengal Zachodni udziela kwalifikującym się przedsiębiorstwom przemysłowym zachęt w formie szeregu korzyści, w tym zwolnienia z centralnego podatku od sprzedaży („CST") i umorzenia centralnego podatku VAT („CENVAT") od sprzedaży wyrobów gotowych, aby promować rozwój przemysłowy zacofanych gospodarczo obszarów tego stanu.

(114) W ramach omawianych programów przedsiębiorstwa muszą inwestować w rejonach zacofanych. Takie obszary, odpowiadające określonym jednostkom terytorialnym w Bengalu Zachodnim, są sklasyfikowane pod względem rozwoju gospodarczego w różnych kategoriach, a równocześnie istnieją obszary rozwinięte wykluczone z programu zachęt. Głównymi kryteriami dla ustalenia kwoty zachęt jest wielkość inwestycji oraz rejon, w którym przedsiębiorstwo jest lub będzie zlokalizowane.

(115) Stwierdzono, że jedno przedsiębiorstwo objęte próbą korzystało z tego programu podczas ODP.

d) *Wniosek*

(116) W omawianym programie zapewniane są subsydia w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Stanowi on wkład finansowy rządu Bengalu Zachodniego, ponieważ przyznane zachęty, w omawianym przypadku zwolnienie CST i umorzenie CENVAT od sprzedaży wyrobów gotowych, obniżają dochody z podatków, które w innym przypadku byłyby należne. Dodatkowo takie zachęty stanowią korzyść na rzecz przedsiębiorstwa, ponieważ poprawiają jego sytuację finansową przez to, że podatki, które w innym przypadku byłyby należne, nie podlegają zapłacie.

▼B

(117) Co więcej, niniejszy program jest regionalnie szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) oraz art. 4 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ jest on dostępny wyłącznie dla niektórych przedsiębiorstw, które zainwestowały w obrębie określonych obszarów geograficznych podlegających jurysdykcji stanu przyznającego. Program ten nie jest dostępny dla przedsiębiorstw zlokalizowanych poza tymi obszarami i, dodatkowo, poziom świadczenia jest zróżnicowany w zależności od rozpatrywanego obszaru.

(118) WBIS 1999 stanowi zatem podstawę środków wyrównawczych.

e) *Obliczanie wysokości subsydiów*

(119) Kwota subsydium została obliczona na podstawie wielkości podatku od sprzedaży i centralnego podatku VAT od sprzedaży wyrobów gotowych, które byłyby normalnie należne w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym, lecz które pozostały niezapłacone zgodnie z omawianym programem. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium (licznik) została następnie przydzielona ponad łączną sprzedaż zrealizowaną w okresie dochodzenia, stanowiącą odpowiedni mianownik, ponieważ subsydium nie jest uzależnione od dokonania wywozu i nie zostało udzielone w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości. Stopa subsydiowania, którą uzyskano, wynosi 1,36 %.

9. **Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych**

(120) Kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, określona *ad valorem* w odniesieniu do producentów eksportujących objętych próbą, wyniosła odpowiednio 7,53 % i 8,17 %.

PROGRAM	DEPB	DDS	FMS	SHIS	EPCGS	WBIS	Ogółem
PRZEDSIĘBIORSTWO	%	%	%	%	%	%	%
Dhunseri Petrochem & Tea Limited	3,78	1,65	0,19	Zero	0,55	1,36	7,53
Reliance Industries Limited	4,42	1,32	0,87	1,0	0,56	Zero	8,17

10. **Wnioski dotyczące prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania**

(121) Zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy wygaśnięcie aktualnie obowiązujących środków prowadziłoby do kontynuacji lub też ponownego wystąpienia subsydiowania.

(122) Zgodnie ze szczegółowym opisem zawartym w motywach 26–118 powyżej ustalono, że w ODP indyjscy eksporterzy produktu objętego postępowaniem korzystali nadal z subsydiowania będącego podstawą środków wyrównawczych, przyznanego im przez indyjskie władze.

(123) Programy subsydiów dostarczają powtarzających się korzyści i nie ma przesłanek, aby sądzić, że korzyści te wygasną w przewidywalnej przyszłości. Ponadto każdy eksporter jest uprawniony do korzystania z kilku programów subsydiów.

▼B

(124) Zbadano również, czy w przypadku zniesienia środków wywóz do Unii następowałby w znacznych ilościach.

(125) Indie są znaczącym producentem produktu objętego postępowaniem. Na podstawie danych zebranych podczas dochodzenia stwierdzono, że Indie posiadały w trakcie ODP zdolność produkcyjną na poziomie ok. 700 000–900 000 ton, natomiast w planach jest zwiększenie do 2014 r. całkowitej krajowej zdolności produkcyjnej do 1 600 000–1 800 000 ton. W związku z tym szacuje się, że w 2014 r. nadwyżka zdolności produkcyjnej nad popytem krajowym osiągnie ok. 600 000–700 000 ton, co stanowiłoby 21-25 % łącznej konsumpcji Unii w trakcie ODP.

(126) W tych okolicznościach indyjscy producenci produktu objętego postępowaniem są w znacznym stopniu zależni od sprzedaży eksportowej, w związku z czym istnieje prawdopodobieństwo, że wielkość wywozu do Unii, już znaczna podczas ODP, zwiększyłaby się w przypadku uchylenia środków.

(127) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że po 2014 r. nadwyżka zdolności produkcyjnej spadnie i dlatego też jej istnienie będzie jedynie sytuacją tymczasową. Ustalono, że domniemany spadek nadwyżki zdolności produkcyjnej po 2014 r. odpowiadał przewidywaniom zawartym w sprawozdaniu z badań rynkowych. Uznano w związku z tym, że twierdzenie producenta nie ma wpływu na analizę dotyczącą rozwoju zdolności produkcyjnej.

(128) Po ujawnieniu jeden z producentów eksportujących twierdził, że istnienie znacznej tymczasowej nadwyżki zdolności produkcyjnej było nieuniknione, gdyż na ogół wzrost zdolności produkcyjnej można osiągnąć wyłącznie skokowo ze względu na minimalną wielkość, jaką muszą mieć nowoczesne fabryki PET. W odpowiedzi na to twierdzenie należy zauważyć, że pomiędzy ODP i kolejnym rokiem wystąpiły przypadki zwiększenia zdolności produkcyjnej o co najmniej 150 000–200 000 ton. Wynika z tego, że przywołane argumenty nie mogą samodzielnie uzasadnić nadwyżki zdolności produkcyjnej dostępnej do celów wywozowych, o której mowa w motywie 125. W każdym razie w tym kontekście przyczyna wystąpienia nadwyżki zdolności produkcyjnej jest nieistotna. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

(129) Niektóre strony twierdziły, że indyjska nadwyżka zdolności produkcyjnej dostępna do celów wywozowych może trafić również na rynki innych państw trzecich i w związku z tym nadwyżka zdolności produkcyjnej dostępna do celów wywozowych wyliczona przez Komisję nie została poprawnie oceniona. Nie zakładano jednak, że cała nadwyżka zdolności produkcyjnej dostępna do celów wywozowych zostanie skierowana do Unii. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

(130) W związku z powyższym można stwierdzić, że istnieje prawdopodobieństwo kontynuacji subsydiowania.

▼B

D. DEFINICJA PRZEMYSŁU UNIJNEGO

Produkcja unijna i przemysł unijny

(131) Produkt podobny wytwarza 13 znanych producentów w Unii. Reprezentują oni unijny przemysł w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, w związku z czym zwani są dalej „przemysłem unijnym".

(132) Dwunastu znanych producentów unijnych, reprezentowanych w niniejszej sprawie przez skarżącego, podjęło współpracę w ramach dochodzenia i wspierało je. Jeden znany producent unijny nie podjął współpracy w ramach niniejszego przeglądu.

(133) Do ustalenia łącznej unijnej produkcji w ODP wykorzystano wszystkie dostępne informacje dotyczące przemysłu unijnego, takie jak odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, dane Eurostatu i wniosek o dokonanie przeglądu.

(134) Rynek PET w Unii cechuje się względnie dużą liczbą producentów należących zwykle do większych grup, których siedziby mieszczą się poza Unią. W latach 2000-2012 w unijnym przemyśle PET zaszło kilka zmian. Obecnie rynek przechodzi proces konsolidacji, w związku z czym odnotowano ostatnio szereg przypadków przejęcia i likwidacji. We współpracy z niedawno wydzieloną częścią przemysłu recyklingowego opracowywane są nadal nowe produkty, np. PET pochodzący z recyklingu i PET ekologiczny.

(135) Po ujawnieniu niektóre strony twierdziły, że opis sytuacji unijnego przemysłu jest nieprawidłowy, gdyż pięciu producentów należy do jednej międzynarodowej grupy, a kolejnych trzech jest powiązanych z przedsiębiorstwami zajmującymi się opakowaniami z PET. Żaden z tych faktów nie stoi w sprzeczności z opisem zawartym w motywie 134, w którym wyraźnie stwierdzono, że producenci unijni zwykle należą do większych grup. O wpływie takiej koncentracji mowa w motywie 207 poniżej. Analiza oceny wpływu rynku sprzedaży wewnętrznej znajduje się w motywach 202–204 poniżej.

(136) Jak określono powyżej, z uwagi na stosunkowo dużą liczbę współpracujących producentów unijnych dobrano próbę czterech unijnych producentów, którzy reprezentują ponad 50 % łącznej produkcji i sprzedaży unijnej produkcji produktu podobnego w ODP.

E. SYTUACJA NA RYNKU UNIJNYM

1. Konsumpcja w Unii

(137) Konsumpcję w Unii określono na podstawie wielkości sprzedaży przemysłu unijnego na rynku unijnym, danych dotyczących wielkości przywozu uzyskanych z Eurostatu i, w odniesieniu do producenta unijnego, który nie podjął współpracy, na podstawie szacunków opartych na wniosku o dokonanie przeglądu.

▼B

(138) Po początkowym wzroście w latach 2009 i 2010, w ODP konsumpcja nieznacznie spadła o 2 % w porównaniu do 2008 r. i wyniosła 2 802 mln ton w ODP.

Tabela 1

Konsumpcja

	2008	2009	2010	ODP
Wielkość (w tonach)				
Konsumpcja	2 868 775	2 934 283	2 919 404	2 802 066
Indeks (2008=100)	*100*	*102*	*102*	*98*

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, Eurostat, wniosek o dokonanie przeglądu

2. **Wielkość, udział w rynku i ceny przywozu z Indii**

(139) Pomimo obowiązujących środków przywóz z Indii wzrósł ponaddwukrotnie w okresie badanym – z 46 313 ton w 2008 r. do 96 678 ton w ODP.

(140) Udział Indii w rynku wzrósł zatem z 1,6 % w 2008 r. do 3,5 % w ODP, osiągając poziom znacząco przekraczający udział w rynku stwierdzony w ostatnim przeglądzie wygaśnięcia (0,3 %).

(141) Średnia cena w ODP wyniosła 1 285 EUR za tonę. Stanowi to wzrost cen o 22 % w okresie badanym, który to wzrost nastąpił w ODP po początkowym spadku o 21 % w 2009 r.

Tabela 2

Przywóz z Indii

	2008	2009	2010	ODP
Wielkość przywozu (w tonach)	46 313	44 482	83 691	96 678
Indeks (2008 = 100)	*100*	*96*	*181*	*209*
Średnia cena	1 054	834	1 031	1 285
Indeks (2008 = 100)	*100*	*79*	*98*	*122*
Udział przywozu w rynku (%)	1,6	1,5	2,9	3,5

Źródło: Eurostat

3. **Przywóz z innych państw trzecich**

a) *Przywóz z Tajlandii, Tajwanu, Malezji i Indonezji*

(142) Jak wspomniano powyżej, równolegle z niniejszym dochodzeniem przeprowadzono przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych dotyczący przywozu z Indii, Indonezji, Malezji, Tajwanu i Tajlandii.

▼B

(143) Przywóz z Indonezji, Malezji, Tajwanu i Tajlandii wzrósł o 56 % w ciągu okresu badanego, pomimo iż do 2010 r. spadł on o 59 %. Całkowita wielkość importu pozostała jednak poniżej poziomu *de minimis*.

(144) Udział w rynku w tym przypadku zwiększył się w związku z tym z 0,7 % w 2008 r. do 1,1 % w ODP.

(145) Średnia cena wynosiła w ODP 1 310 EUR za tonę, czyli o 1,5 % mniej niż średnia cena jednostkowa przemysłu unijnego. Stanowi to wzrost cen o 27 % w okresie badanym, który to wzrost nastąpił w ODP po początkowym spadku o 18 % w 2009 r.

Tabela 3

Przywóz z Indonezji, Malezji, Tajwanu i Tajlandii

	2008	2009	2010	ODP
Wielkość przywozu z Indonezji, Malezji, Tajwanu i Tajlandii (w tonach)	19 078	12 127	7 762	29 836
Indeks (2008 = 100)	*100*	*64*	*41*	*156*
Udział przywozu z Indonezji, Malezji, Tajwanu i Tajlandii w rynku (%)	0,7	0,4	0,3	1,1
Indeks (2008 = 100)	*100*	*62*	*40*	*160*
Cena importowa (w EUR/t)	1 030	843	1 055	1 310
Indeks (2008 = 100)	*100*	*82*	*102*	*127*

Źródło: Eurostat

b) *Przywóz z Chin, Zjednoczonych Emiratów Arabskich (ZEA), Iranu i Pakistanu*

(146) Przywóz z innych państw trzecich, w odniesieniu do których obowiązują środki antydumpingowe, spadł w okresie badanym o 69 %, po wzroście o 49 % w 2009 r. Jedynie przywóz z Chin utrzymywał się na stabilnym poziomie.

(147) Udział ww. krajów w rynku spadł z 8,2 % w 2008 r. do 2,6 % w ODP. Udział ten obejmuje przede wszystkim ZEA (1,7 % w ODP) i Chiny (0,6 % w ODP).

(148) Średnia cena wynosiła w ODP 1 258 EUR za tonę, tj. o 5,5 % mniej niż średnia cena jednostkowa przemysłu unijnego. Stanowi to wzrost o 24 % w okresie badanym, który nastąpił w ODP po początkowym spadku o 22 % w 2009 r.

▼B

Tabela 4

Przywóz z Chin, ZEA, Iranu i Pakistanu

	2008	2009	2010	ODP
Wielkość przywozu z Chin, ZEA, Iranu i Pakistanu (w tonach)	235 913	351 798	188 776	72 054
Indeks (2008 = 100)	*100*	*149*	*80*	*31*
Udział przywozu z Chin, ZEA, Iranu i Pakistanu w rynku (%)	8,2	12,0	6,5	2,6
Indeks (2008 = 100)	*100*	*146*	*79*	*31*
Cena importowa (w EUR/t)	1 016	789	949	1 258
Indeks (2008 = 100)	*100*	*78*	*93*	*124*

Źródło: Eurostat

c) *Przywóz z innych państw trzecich, w odniesieniu do których nie obowiązują żadne środki*

(149) Wielkość przywozu z innych państw trzecich, w odniesieniu do których nie obowiązują żadne środki, w tym z Omanu, Korei Południowej, Rosji, Meksyku i Arabii Saudyjskiej, wzrosła o 59 % w całym okresie badanym, przy czym w 2009 r. wzrost wyniósł 71 %. Pomiędzy 2009 r. i ODP Oman został największym eksporterem do Unii.

(150) Udział przedmiotowych państw w rynku wzrósł z 9,7 % w 2008 r. do 15,8 % w ODP, głównie ze względu na wzrost udziału przywozu z Omanu o 4,3 punktu procentowego. Udział Korei Południowej w rynku wyniósł 4 % w ODP, o 5 % mniej niż w 2009 r., kiedy osiągnął najwyższą wartość.

(151) Średnia cena wynosiła 1 273 EUR za tonę, czyli o 4,3 % mniej niż średnia cena jednostkowa przemysłu unijnego. Stanowi to wzrost o 10 % w okresie badanym; wzrost ten nastąpił w 2010 r. i w ODP po początkowym spadku o 24 % w 2009 r. Średnia cena importowa w przywozie z Omanu wynosiła 1 310 EUR za tonę w ODP, czyli o 1,5 % mniej niż średnia cena jednostkowa przemysłu unijnego. Średnia cena importowa w przywozie z Korei Południowej wynosiła 1 294 EUR za tonę, czyli o 2,7 % mniej niż średnia cena jednostkowa przemysłu unijnego.

Tabela 5

Przywóz z innych państw trzecich

	2008	2009	2010	ODP
Wielkość przywozu z innych państw trzecich (w tonach)	279 188	478 570	469 753	442 692
Indeks (2008 = 100)	*100*	*171*	*168*	*159*

▼B

	2008	2009	2010	ODP
Udział przywozu z innych państw trzecich w rynku (%)	9,7	16,3	16,1	15,8
Indeks (2008 = 100)	*100*	*168*	*165*	*162*
Cena importowa (w EUR/t)	1 156	879	997	1 273
Indeks (2008 = 100)	*100*	*76*	*86*	*110*
Główni eksporterzy (w tonach)				
Oman	0	52 632	95 646	120 286
Korea Południowa	177 341	254 451	183 801	114 346
Rosja	546	546	3	50 427
Meksyk	2 650	1 879	29 039	29 409
Arabia Saudyjska	230	20 454	50 108	24 756
Inni	98 422	148 609	111 156	103 468

Źródło: Eurostat.

4. **Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego**

(152) Zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zbadano wszystkie czynniki ekonomiczne i wskaźniki mające wpływ na stan przemysłu unijnego w okresie badanym.

(153) Do celów analizy szkody ustanowiono wskaźniki szkody na następujących dwóch poziomach:

— wskaźniki makroekonomiczne (produkcję, zdolność produkcyjną, wykorzystanie zdolności produkcyjnej, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost, zatrudnienie, wydajność, wielkość marginesów subsydiów i poprawę sytuacji po wcześniejszym subsydiowaniu) oceniono na poziomie całej unijnej produkcji w odniesieniu do wszystkich unijnych producentów na podstawie informacji uzyskanych od unijnego przemysłu, informacji zawartych we wniosku o dokonanie przeglądu oraz publicznie dostępnych statystyk;

— wskaźniki mikroekonomiczne (zapasy, średnią cenę jednostkową, wynagrodzenia, rentowność, zwrot z inwestycji, przepływy pieniężne, zdolność do pozyskiwania kapitału i inwestycje) oceniono w odniesieniu do producentów unijnych objętych próbą na podstawie przedłożonych przez nich informacji.

(154) W czerwcu 2010 r. jeden z unijnych producentów objętych próbą zbył jeden ze swoich zakładów produkcyjnych. Nabył go inny unijny producent. Jako że analizę wskaźników makroekonomicznych oparto na danych uzyskanych od wszystkich unijnych producentów, zbycie nie miało wpływu na zakres analizy lub poszczególne czynniki w analizie szkody.

▼B

(155) W ramach wstępu do analizy należy wyjaśnić, że niektóre światowe wydarzenia gospodarcze pod koniec 2010 r. i na początku 2011 r. miały wpływ na sytuację na unijnym rynku, a w szczególności na ceny i wielkość sprzedaży produktu podobnego. W tym okresie spadła podaż bawełny, co doprowadziło do wzrostu popytu na włókno poliestrowe na azjatyckim rynku. Na wczesnych etapach produkcji PET i włókno poliestrowe są w znacznym stopniu zależne od tego samego surowca, tj. oczyszczonego kwasu tereftalowego (PTA). Zwiększenie popytu na włókno poliestrowe doprowadziło do niedostatecznej podaży PTA, co z kolei pociągnęło za sobą wzrost cen PET. Ponieważ producenci PET na Bliskim Wschodzie również są uzależnieni od dostaw PTA z Azji, doprowadziło to do nagłego spadku przywozu PET do Unii. Jednocześnie główni dostawcy PTA do Unii powołali się na siłę wyższą, co spowodowało dodatkowe ograniczenie wewnętrznej produkcji PET.

4.1. *Uwagi stron*

(156) Niektóre strony zakwestionowały trafność analizy szkody, twierdząc, że przeprowadzono ją w oparciu o niepełne informacje, co z kolei miało wpływ na prawo zainteresowanych stron do obrony. W szczególności przywołano argumenty przedstawione poniżej.

(157) Niektóre strony uznały, że informacje uzyskane od unijnych producentów są niezgodnie z instrukcjami wypełniania kwestionariusza, według których dane od różnych przedsiębiorstw nie powinny być sumowane. Stwierdzono w związku z tym, że zgromadzone informacje są niedokładne i niepełne, gdyż zgłoszone dane liczbowe zsumowano w odniesieniu do poszczególnych podmiotów ujętych w próbie. Należy zauważyć, że informacje zostały należycie zgromadzone i zweryfikowane na miejscu. Stwierdzono, że zebrane informacje dają wystarczająco dokładny obraz unijnego przemysłu i w związku z tym odrzucono powyższe twierdzenie. Po ujawnieniu strony ponowiły swoje twierdzenie. Nie przedstawiono jednak nowych argumentów ani dowodów. Te same strony ponowiły swoje twierdzenie, że dane przedłożone przez jedno z przedsiębiorstw objętych próbą były niekompletne i nie dotyczyły całej grupy, tylko wybranej jednostki wewnątrz grupy. Do tego twierdzenia ustosunkowano się na etapie doboru próby, o czym mowa w motywie 18 powyżej.

(158) Te same strony utrzymywały, że Komisja próbowała usunąć rzekome braki w zgromadzonych informacjach poprzez rozsyłanie dodatkowych kwestionariuszy. Należy tutaj wyjaśnić, że Komisja faktycznie rozesłała dodatkowe kwestionariusze, jednak ich adresatami byli wyłącznie unijni producenci nieuwzględnieni w próbie, a ich celem było zebranie informacji dotyczących wskaźników makroekonomicznych istotnych dla oceny szkody. Dodatkowe kwestionariusze wykorzystano więc do uzupełnienia informacji przedłożonych przez unijnych producentów objętych próbą. Po ujawnieniu niektóre strony ponowiły swoje twierdzenie, nie przedstawiając jednak żadnych nowych argumentów ani dowodów. W związku z tym powyższe twierdzenie stron należy odrzucić.

▼B

(159) Ponadto te same strony stwierdziły, że informacje przedłożone przez producentów objętych próbą były niezgodne z wymogami określonymi w art. 29 rozporządzenia podstawowego, gdyż informacje niebędące z natury rzeczy poufnymi przedstawiono jako informacje poufne i tym samym wyłączono je z akt jawnych. Należy tutaj wyjaśnić, że informacje te sklasyfikowano jako poufne zgodnie z wnioskiem strony przekazującej dane. Na wniosek stron ponownie przeanalizowano poufny status przedłożonych informacji i w stosownych przypadkach informacje przeklasyfikowano jako otwarte do wglądu dla zainteresowanych stron po uzyskaniu zgody przedsiębiorstw, których to dotyczyło. Również to twierdzenie zostało zatem odrzucone.

4.2. *Wskaźniki makroekonomiczne*

a) *Produkcja*

(160) Pomiędzy 2008 r. a ODP, wraz ze spadkiem udziału przemysłu unijnego w rynku (o którym mowa w motywie 164 poniżej), unijna produkcja spadła o 11 %. Spadek unijnej produkcji został powstrzymany tylko w 2010 r., kiedy to produkcja wzrosła w porównaniu do 2009 r., jednak utrzymała się na poziomie o 4 % niższym niż w 2008 r. W ODP unijna produkcja nadal spadała.

Tabela 6

Produkcja unijna ogółem

	2008	2009	2010	ODP
Produkcja (w tonach)	2 327 169	2 107 792	2 239 313	2 068 717
Indeks (2008 = 100)	*100*	*91*	*96*	*89*

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, wniosek o dokonanie przeglądu.

b) *Zdolność produkcyjna i wykorzystanie mocy produkcyjnych*

(161) Między 2008 r. i ODP zdolność produkcyjna unijnego przemysłu spadła o 23 %. Tendencja ta wiąże się z zamknięciem kilku zakładów produkcyjnych, które częściowo zrekompensowano otwarciem nowych fabryk.

(162) Wykorzystanie mocy produkcyjnych wzrosło z 75 % w 2008 r. do 86 % w ODP. Wyższe wykorzystanie mocy produkcyjnych należy rozpatrywać w kontekście podejmowanych przez unijny przemysł działań restrukturyzacyjnych, co wyjaśniono w motywie 134 powyżej.

Tabela 7

Zdolność produkcyjna i wykorzystanie mocy produkcyjnych

	2008	2009	2010	ODP
Zdolność produkcyjna (w tonach)	3 118 060	2 720 326	2 625 244	2 393 516
Indeks	*100*	*87*	*84*	*77*

▼B

	2008	2009	2010	ODP
Wykorzystanie mocy produkcyjnych (%)	75	77	85	86
Indeks (2008=100)	*100*	*104*	*114*	*116*

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, wniosek o dokonanie przeglądu.

c) *Wielkość sprzedaży*

(163) Wielkość sprzedaży przemysłu unijnego na unijnym rynku rozwijała się podobnie jak produkcja i w okresie badanym spadła o 6 %.

Tabela 8

Całkowita sprzedaż przemysłu unijnego w Unii

	2008	2009	2010	ODP
Sprzedaż (w tonach)	2 288 283	2 047 305	2 169 423	2 160 807
Indeks (2008=100)	*100*	*89*	*95*	*94*

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, wniosek o dokonanie przeglądu.

d) *Udział w rynku*

(164) Po początkowym spadku o 13 % w 2009 r. unijny przemysł odzyskał część udziału w rynku utraconego przez ZEA, Koreę Południową, Iran i Pakistan pomimo rosnącej wielkości przywozu z Indii, Omanu i innych państw trzecich (Rosji, Meksyku i Arabii Saudyjskiej) w tym samym okresie. Ogólnie udział przemysłu unijnego w rynku spadł w okresie badanym o 3 %.

Tabela 9

Udział przemysłu unijnego w rynku

	2008	2009	2010	ODP
Udział przemysłu unijnego w rynku (%)	80	70	74	77
Indeks (2008=100)	*100*	*87*	*93*	*97*

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, wniosek o dokonanie przeglądu i Eurostat.

e) *Wzrost*

(165) W okresie badanym rynek znajdował się w stagnacji. Brakowało wzrostu, z którego mógłby odnieść korzyści unijny przemysł; wręcz przeciwnie – pomimo działań restrukturyzacyjnych unijny przemysł wciąż tracił udział w rynku na rzecz rosnącego przywozu, w szczególności z państw, w odniesieniu do których nie obowiązywały żadne środki. Nieznaczny spadek konsumpcji w ODP należy rozpatrywać w kontekście tymczasowego niedoboru surowca (PTA) w Unii oraz na światowym rynku.

▼B

f) *Zatrudnienie i wydajność*

(166) Poziom zatrudnienia w przemyśle unijnym zmniejszył się o 41 % w okresie pomiędzy 2008 r. a ODP. Zatrudnienie w okresie badanym stale spadało, również w 2010 r., kiedy produkcja wzrosła (zob. motyw 160 powyżej). W kontekście rosnącej wydajności spadek ten odzwierciedla działania restrukturyzacyjne podjęte przez szereg unijnych producentów.

(167) Wydajność siły roboczej przemysłu unijnego mierzona jako roczna produkcja (w tonach) na osobę zatrudnioną wzrosła w okresie badanym o 50 %. Dane te świadczą o tym, że spadek produkcji następował wolniej niż spadek poziomu zatrudnienia, i pokazują zwiększoną wydajność unijnego przemysłu. Jest to szczególnie wyraźne w 2010 r., gdy produkcja wzrosła, podczas gdy poziom zatrudnienia obniżył się, a wydajność była o 37 % wyższa niż w 2008 r.

Tabela 10

Zatrudnienie i wydajność

	2008	2009	2010	ODP
Liczba pracowników	2 060	1 629	1 449	1 218
Indeks	*100*	*79*	*70*	*59*
Wydajność (ton/pracownika)	1 130	1 294	1 545	1 698
Indeks (2008=100)	*100*	*115*	*137*	*150*

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, wniosek o dokonanie przeglądu.

g) *Wielkość rzeczywistego marginesu subsydiowania*

(168) Jeżeli chodzi o wpływ wielkości rzeczywistego marginesu subsydiowania przywozu z Indii na przemysł unijny, to, biorąc pod uwagę, jak bardzo rynek tego produktu jest wrażliwy na ceny, nie można stwierdzić, by wpływ ten był znikomy. Należy zwrócić uwagę, że wskaźnik ten jest bardziej istotny w kontekście analizy prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody. Najprawdopodobniej w przypadku wygaśnięcia środków doszłoby do nawrotu przywozu subsydiowanego w takich ilościach i cenach, przy których wpływ wielkości marginesu subsydiowania byłby znaczny.

h) *Poprawa sytuacji po wcześniejszym subsydiowaniu*

(169) Chociaż wskaźniki będące przedmiotem powyższej analizy wskazują, że niektóre wskaźniki ekonomiczne dotyczące unijnego przemysłu uległy poprawie po nałożeniu ostatecznych środków wyrównawczych w 2001 r., to są one również dowodem na to, iż sytuacja unijnego przemysłu nadal jest podatna na zagrożenia.

4.3. *Wskaźniki mikroekonomiczne*

a) *Zapasy*

(170) W ODP zapasy były o 24 % wyższe niż w 2008 r., jednak utrzymywały się na uprzednio ustalonym poziomie w stosunku do produkcji, tj. 5-6 %.

▼B

Tabela 11

Zapasy

	2008	2009	2010	ODP
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego	51 495	54 808	54 314	64 069
Indeks (2008=100)	*100*	*106*	*105*	*124*

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

b) *Kształtowanie się cen*

(171) W zakresie kształtowania się cen, po początkowym spadku w 2009 r. (-16 %), spowodowanym głównie przez kryzys gospodarczy, w 2010 r. ceny zbliżyły się do poziomu z 2008 r. Następnie średnia cena jednostkowa gwałtownie wzrosła w ODP, przez co wzrost cen w okresie badanym wyniósł 25 %.

(172) Gwałtowny wzrost cen w ODP należy rozpatrywać w kontekście nieoczekiwanego rozwoju sytuacji na rynku bawełny pod koniec 2010 r. i w pierwszym kwartale 2011 r. Jak wspomniano powyżej (w motywie 155), rekordowe ceny bawełny spowodowały przerzucenie się na włóko poliestrowe, które konkuruje z PET o ten sam surowiec. Wzrost popytu na surowiec, w szczególności PTA, spowodował wzrost cen PET w Azji i na Bliskim Wschodzie, czego skutkiem ubocznym był wzrost cen PET w Unii. Wzrost cen w Unii w tamtym okresie był dodatkowo spotęgowany krótkotrwałym niedoborem PTA w Unii, będącym wynikiem siły wyższej, na którą powołał się jeden z unijnych producentów tego surowca.

Tabela 12

Jednostkowa cena sprzedaży w Unii

	2008	2009	2010	ODP
Jednostkowa cena sprzedaży w Unii (EUR/t)	1 066	891	1 045	1 330
Indeks (2008 = 100)	*100*	*84*	*98*	*125*

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

c) *Czynniki mające wpływ na ceny sprzedaży*

(173) Ceny sprzedaży PET zwykle zależą od trendów cenowych jego podstawowych surowców (głównie PTA i glikolu etylenowego – MEG), ponieważ stanowią one do 90 % całkowitego kosztu PET. PTA jest pochodną ropy naftowej, jego cena zmienia się więc w zależności od jej ceny. Z tego powodu ceny PET są bardzo zmienne.

(174) Ponadto PET konkuruje o ten sam surowiec z włóknem poliestrowym, którego produkcja jest uzależniona od dostępności PTA w takim samym stopniu, jak produkcja PET. Ponieważ w przemyśle włókienniczym włókno poliestrowe stanowi alternatywę dla bawełny, cena PET jest też wrażliwa na rozwój sytuacji na rynku bawełny.

▼B

d) *Wynagrodzenia*

(175) W okresie badanym średni spadek wynagrodzeń wyniósł 7 %. Spadek ten nastąpił w ODP i spotęgował wzrost wydajności, o którym mowa w motywie 167 powyżej.

Tabela 13

Wynagrodzenia

	2008	2009	2010	ODP
Wynagrodzenie (średnia na osobę)	54 512	56 014	54 876	50 784
Indeks (2008=100)	*100*	*103*	*101*	*93*

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

e) *Rentowność i zwrot z inwestycji*

(176) Pomiędzy 2008 r. i ODP rentowność i zwrot z inwestycji znacznie się poprawiły. Zysk ze sprzedaży na unijnym rynku wzrósł z -7,9 % w 2008 do 5,3 % w ODP, a zwrot z inwestycji – z -9,6 % do 10,6 %. Na sytuację w 2008 r. miały wpływ wyjątkowo słabe wyniki jednego z producentów unijnych. Jednak poprawa sytuacji finansowej unijnego przemysłu w 2009 r. i 2010 r. – kiedy to ceny były niższe niż w 2008 r. – dowodzi, że ceny nie są silnie powiązane z rentownością. Wręcz przeciwnie, wydaje się, że wzrost rentowności jest blisko związany z lepszym wykorzystaniem mocy produkcyjnych i opisanym powyżej wzrostem wydajności.

(177) Rozwój sytuacji na światowym rynku na przełomie lat 2010/2011 oraz działania restrukturyzacyjne i opisany powyżej wzrost wydajności wspólnie umożliwiły unijnemu przemysłowi zwiększenie rentowności w 2010 r. i osiągnięcie poziomu 5,3 % w ODP.

(178) Jedna z zainteresowanych stron dowodziła, że wyżej opisany rozwój sytuacji był nieoczekiwany i wyjątkowy, nie należy więc go uznawać za charakterystyczną cechę ogólnej sytuacji unijnego przemysłu.

(179) W tym kontekście należy zauważyć, że unijny przemysł mógł odnieść korzyści ze wzrostu cen PET pod koniec 2011 r. i na początku 2012 r., gdyż ustalił cenę PTA przed opisanymi wydarzeniami na rynku. Według źródeł statystycznych dotyczących rozwoju sytuacji po ODP, przedłożonych przez strony, marże zysku producentów PET znacznie się obniżyły w 2012 r. Potwierdza to, że na rentowność w 2011 r. (ODP) rzeczywiście miały znaczny wpływ nieoczekiwane i krótkotrwałe zdarzenia w światowej gospodarce (motyw 155), które raczej się nie powtórzą i których nie można uznać za trwałe i charakterystyczne cechy sytuacji unijnego przemysłu.

▼B

Tabela 14

Rentowność i zwrot z inwestycji

	2008	2009	2010	ODP
Rentowność sprzedaży unijnej (%)	- 7,9	1,6	4,8	5,3
Indeks	*100*	*221*	*261*	*267*
Zwrot z inwestycji (%)	- 9,6	2,3	8,9	10,6
Indeks (2008=100)	*100*	*224*	*292*	*310*

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

f) *Przepływy pieniężne i zdolność do pozyskania kapitału*

(180) W okresie badanym przepływy pieniężne znacznie się poprawiły. Odzwierciedla to niedawny wzrost rentowności unijnego przemysłu.

Tabela 15

Przepływy pieniężne

	2008	2009	2010	ODP
Przepływy pieniężne (w EUR)	- 59 419 394	40 940 883	96 614 649	103 761 169
Indeks (2008 = 100)	*100*	*269*	*363*	*375*
Odsetek obrotu (%)	- 5,9	4,5	8,3	7,5
Indeks (2008 = 100)	*100*	*176*	*242*	*229*

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

(181) Nie ma żadnych szczególnych przesłanek sugerujących, że unijny przemysł miał trudności z pozyskaniem kapitału, przede wszystkim ze względu na fakt, że unijni producenci należą do większych grup.

g) *Inwestycje*

(182) W okresie badanym łączny poziom inwestycji spadł o 35 %. Początkowe inwestycje z 2008 r. znacznie obniżono w 2009 r. i od tamtej pory nie powróciły one do poprzedniego poziomu.

Tabela 16

Inwestycje

	2008	2009	2010	ODP
Inwestycje (w tys. EUR)	72 341 598	5 404 705	15 994 659	47 217 003
Indeks (2008=100)	*100*	*7*	*22*	*65*

Źródło: odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

▼B

5. **Wnioski dotyczące sytuacji przemysłu unijnego**

(183) Analiza danych makroekonomicznych pokazuje, że w okresie badanym przemysł unijny zmniejszył produkcję i sprzedaż. Udział przemysłu unijnego w rynku nie powrócił do poziomu sprzed początkowego spadku w 2009 r. i w okresie badanym łącznie spadł o 3 punkty procentowe (do 77 % w ODP). Spadek zatrudnienia i zdolności produkcyjnej jest wynikiem trwającej restrukturyzacji i należy rozpatrywać go w kontekście zwiększającego się wykorzystania mocy produkcyjnych i rosnącej wydajności.

(184) Jednocześnie większość istotnych wskaźników mikroekonomicznych wykazuje oznaki poprawy. Rentowność, zwrot z inwestycji i przepływy pieniężne znacznie się zwiększyły, w szczególności w 2010 r. i w ODP. Z drugiej strony inwestycje gwałtownie spadły w 2009 r. i od tamtej pory nie powróciły do poprzedniego poziomu.

(185) Ogólna sytuacja gospodarcza branży uległa poprawie. Jednak zmiany na lepsze zaszły stosunkowo niedawno i do pewnego stopnia wyniknęły z nieoczekiwanego i tymczasowego rozwoju sytuacji rynkowej na przełomie lat 2010 i 2011 (zob. motyw 155 powyżej). Wydaje się, że potwierdzają to dostępne informacje dotyczące zmian wysokości marży unijnego przemysłu w 2012 r. (zob. motyw 179 powyżej), która spadła w porównaniu do ODP.

(186) Powyższa analiza wykazała, że sytuacja unijnego przemysłu poprawiła się; nie stwierdzono też występowania istotnej szkody. Jednak mimo wyraźnych pozytywnych tendencji i szerokich działań restrukturyzacyjnych stan przemysłu unijnego jest nadal niestabilny.

(187) Po ujawnieniu niektóre strony zakwestionowały wniosek, że unijny przemysł nadal jest niestabilny, twierdząc, że jest on w dobrym stanie i od 1999 r. bardzo się zmienił. Jak wyjaśniono powyżej w motywie 184, pomimo ogólnej poprawy sytuacji i konsolidacji nie wszystkie wskaźniki ekonomiczne uległy w okresie badanym poprawie. Spadły np. produkcja, wielkość sprzedaży i udział w rynku. Ponadto poprawa sytuacji nastąpiła stosunkowo niedawno, a spadek rentowności w 2012 r. sugeruje, że mogła ona być tymczasowa. Na tej podstawie uznano, że chociaż w ODP nie stwierdzono występowania istotnej szkody, przemysł unijny wciąż znajdował się w niestabilnej sytuacji. Argument ten został więc odrzucony.

(188) Po ujawnieniu niektóre strony zakwestionowały wykorzystanie danych dotyczących okresu po ODP do celów analizy sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego. W odpowiedzi potwierdza się, że sytuację unijnego przemysłu oceniono w odniesieniu do okresu badanego i na tej podstawie nie stwierdzono występowania istotnej szkody. Jednak w tym przypadku zmiany dotyczące rentowności unijnego przemysłu po ODP są istotne, głównie w kontekście wyjątkowego charakteru rozwoju sytuacji na światowym rynku na przełomie lat 2010 i 2011. Ukazuje to też zmienność charakterystyczną dla tego sektora. Argument ten zostaje zatem odrzucony.

▼B

F. **PRAWDOPODOBIEŃSTWO PONOWNEGO WYSTĄPIENIA SZKODY**

1. **Skutki przewidywanej wielkości przywozu oraz wpływ na ceny w przypadku uchylenia środków**

(189) W ramach dochodzenia wykazano, że przywóz z Indii nadal jest subsydiowany i nic nie wskazuje na ograniczenie lub zaniechanie subsydiowania w przyszłości.

(190) Analiza prawdopodobnych wielkości przywozu z Indii do Unii wykazała, że z uwagi na nadwyżkę zdolności produkcyjnej dostępną do celów wywozowych (zob. motyw 125 powyżej), poziomy cen w Unii i atrakcyjność unijnego rynku, w przypadku zniesienia środków przywóz z Indii prawdopodobnie wzrośnie do poziomu znacznie przekraczającego poziom osiągnięty w ODP. W związku z planowanym powiększeniem zdolności produkcyjnych szacuje się, że w bliskiej przyszłości nadwyżka zdolności produkcyjnej dostępna do celów wywozowych osiągnie ok. 600 000–700 000 ton, co stanowiłoby ok. 21–25 % łącznej konsumpcji Unii w ODP.

(191) Biorąc pod uwagę dalsze subsydiowanie oczekuje się, że jeśli środki przeciwko Indiom zostaną zniesione, to ceny przywozu z tego państwa będą dalej spadać. Ponadto ponieważ eksporterzy będą musieli konkurować z tanim przywozem z innych państw, prawdopodobnie obniżą ceny jeszcze bardziej, aby zwiększyć swój udział w unijnym rynku.

(192) Z tego względu unijny przemysł może zostać narażony na dokonywany w znacznych ilościach przywóz z Indii po cenach subsydiowanych, niższych od cen średnich przemysłu unijnego, co miałoby negatywny wpływ na jego sytuację gospodarczą, która niedawno uległa poprawie. Z tego względu w razie zniesienia środków obejmujących Indie istnieje prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia znacznej szkody.

2. **Zdolność produkcyjna i nadwyżka zdolności produkcyjnej dostępna do celów wywozowych**

(193) Jak wskazano powyżej w motywie 125, producenci eksportujący w Indiach mają potencjał pozwalający na zwiększenie ilości wywozu na rynek unijny. W okresie badanym wzrost zdolności produkcyjnych Indii był znaczny (zob. motyw 125 powyżej). Według dostępnych informacji przewiduje się, że zdolności produkcyjne będą dalej zwiększane, co w bliskiej przyszłości stworzy między krajową konsumpcją a wielkością zdolności produkcyjnych dostępnych do celów wywozowych różnicę wynoszącą 600 000–700 000 ton. Taką nadwyżkę zdolności produkcyjnych dostępnych do celów wywozowych trzeba uznać za istotną, gdyż stanowi ona ok. 21–25 % obecnej unijnej konsumpcji w ODP.

(194) Co za tym idzie, chociaż przywóz do Unii był stosunkowo mały, w okresie badanym zwiększył się ponaddwukrotnie i istnieje ryzyko, że znaczący wywóz z Indii mógłby zostać skierowany do Unii.

▼B

3. **Utrata rynków eksportowych**

(195) Środki ochrony handlu przeciwko przywozowi z Indii obowiązują obecnie w Turcji i RPA. Możliwa w konsekwencji utrata tych rynków eksportowych przez Indie także wskazuje na to, że rynek unijny może stać się celem przywozu w przypadku wygaśnięcia środków.

(196) Po ujawnieniu niektóre strony zakwestionowały wnioski dotyczące utraty rynków eksportowych przez Indie. Twierdzono, że obydwa rynki mają marginalne znaczenie jako rynki eksportowe, w związku z czym przekierowanie znacznych wielkości wywozu dokonywanego obecnie na te rynki do Unii w przypadku zniesienia środków jest niemożliwe. Należy zauważyć, że dopiero istnienie środków ochrony handlu na niektórych rynkach wyklucza miarodajne porównanie względnego znaczenia rynków, na których obowiązują bądź nie obowiązują środki obejmujące dane państwo. Ponadto, wbrew powyższemu twierdzeniu, nie zakładano, że wywóz z Indii kierowany na powyższe rynki będzie przekierowywany na rynek unijny. Uznano, że istnienie środków ochrony handlu na innych rynkach trzecich ogranicza zdolność absorpcyjną rynków trzecich, jeśli chodzi o przewidywany wzrost nadwyżki zdolności produkcyjnej dostępnej do celów wywozowych. Twierdzenie to zostało zatem odrzucone.

(197) Istnienie środków ochrony handlu w państwach trzecich sugeruje również, że polityka cenowa Indii w odniesieniu do wywozu na rynek unijny może być podobna.

4. **Atrakcyjność rynku unijnego**

(198) Rynek unijny PET jest atrakcyjny pod względem rozmiaru i cen. Jest trzecim co do wielkości rynkiem na świecie, występuje na nim strukturalne zapotrzebowanie na przywóz, a ceny są wyższe niż na innych rynkach. W przypadku Indii ceny importowe w przywozie do Unii zwykle są wyższe od cen w przywozie do innych państw trzecich. Pokazuje to, że unijny rynek jest atrakcyjnym kierunkiem wywozu z Indii. Sytuację tę dobrze ilustruje fakt, iż przywóz z Indii podwoił się w okresie badanym pomimo obowiązujących środków.

(199) Atrakcyjność unijnego rynku dla eksporterów potwierdza też fakt, że unijny przemysł tracił w dalszym ciągu część udziału w rynku na rzecz rosnącego przywozu z państw, w odniesieniu do których nie obowiązują żadne środki. Dotyczy to w szczególności Korei Południowej, która znacznie zwiększyła wywóz na unijny rynek w 2012 r. po wygaśnięciu środków dotyczących tego państwa.

5. **Pozostałe czynniki**

(200) Wpływu przywozu z innych państw trzecich objętych środkami na sytuację unijnego przemysłu nie uznano za znaczny, gdyż przywóz z tych państw jest niewielki, a ich udział w rynku znacznie spadł w ODP.

▼B

(201) Wielkość przywozu z innych państw trzecich nieobjętych żadnymi środkami wzrosła w okresie badanym, jednak odpowiednia średnia cena importowa utrzymała się na poziomie zbliżonym do średniej ceny unijnego przemysłu. W związku z tym wpływ przywozu z tych krajów na sytuację unijnego przemysłu uznaje się za ograniczony.

6. **Rynek sprzedaży wewnętrznej**

(202) Po ujawnieniu niektóre strony stwierdziły, że ze względu na integrację pionową producentów i przetwórców PET znaczną część PET sprzedawano na użytek własny, który nie konkurował z PET pochodzącym z przywozu. Twierdzono również, że udział rynku sprzedaży wewnętrznej był znaczny, co miało wpływ na wyniki analizy.

(203) Na podstawie informacji zgromadzonych na szczeblu unijnych producentów objętych próbą ustalono, że odsetek sprzedaży zmonopolizowanej był niewielki (poniżej 10 %). Należy podkreślić, że przedmiotowe strony wyraziły udział producentów PET w działalności w zakresie opakowań jako dostępną zdolność produkcyjną PET, a nie jako ich udział w rynku opakowań. W związku z tym uznano, że twierdzenie dotyczące znacznego odsetka użytku własnego jest nieuzasadnione. Jeżeli chodzi o poziom cen, ustalono, że ceny sprzedaży na rzecz przedsiębiorstw powiązanych i niepowiązanych były zbliżone.

(204) Na tej podstawie uznano, że osobna analiza wpływu sprzedaży zmonopolizowanej nie jest niezbędna, i twierdzenie stron odrzucono.

7. **Uwagi stron**

(205) Niektóre strony dowodziły, że szkoda spowodowana przez przywóz z Indii nie występowała w ODP, czego dowodem jest stosunkowo dobra kondycja gospodarcza i zyski unijnego przemysłu. Należy zauważyć, że faktycznie w niniejszym przypadku nie stwierdzono utrzymywania się szkody, w związku z czym twierdzenie ww. stron odpowiada ustaleniom poczynionym w ramach dochodzenia.

(206) Niektóre strony dowodziły, że wpływ na sytuację unijnego przemysłu mogły mieć inne czynniki, takie jak problemy strukturalne unijnego przemysłu powodujące jego niską efektywność, brak inwestycji oraz czynniki sezonowe i koniunkturalne (np. niekorzystne warunki atmosferyczne, kryzysy gospodarcze). Jeżeli chodzi o pierwszą z ww. kwestii, należy zauważyć, że restrukturyzacja unijnego przemysłu już się rozpoczęła, a osiągnięty wzrost wydajności sugeruje, że twierdzenie stron jest nieuzasadnione. Jeżeli chodzi o czynniki koniunkturalne, to chociaż

▼B

kryzysy gospodarcze miały wpływ na sytuację unijnego przemysłu w 2009 r., jak określono powyżej (zob. motyw 171 powyżej), to obecnie jego skutki nie są już odczuwalne. Z kolei wpływ złych warunków atmosferycznych częściowo może wyjaśniać spadek konsumpcji w ODP, jednak z jednej strony ich rzekomy wpływ na sytuację unijnego przemysłu nie został udowodniony, a z drugiej strony niewielki spadek w 2011 r. był raczej związany z tymczasowym niedoborem surowców wynikającym z rozwoju sytuacji na światowym rynku w 2011 r. W związku z tym w świetle ustaleń poczynionych w ramach dochodzenia żadne z powyższych twierdzeń nie jest uzasadnione.

(207) Ponadto niektóre strony uważały, że w przypadku wygaśnięcia środków prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody jest niewielkie, ponieważ struktura unijnego przemysłu (koncentracja i integracja pionowa) chroni go przed skutkami przywozu. Twierdzono ponadto, że w najbliższej przyszłości przejście na PET z przywozu nie jest ani pożądane, ani możliwe, w szczególności ze względu na fakt, że w przypadku dużych właścicieli marek (dalszych użytkowników) umowy kupna, polityka zakupów i proces homologacji utrudniają zmianę dostawcy PET. Należy zauważyć, że w ramach dochodzenia ustalono, że w okresie badanym unijny przemysł stale tracił swój udział w rynku na rzecz przywozu; pokazuje to, że z jednej strony unijny przemysł nie jest odporny na skutki przywozu, a z drugiej strony przechodzenie na PET z przywozu nie jest możliwością czysto hipotetyczną, ale procesem, który trwa. Powyższe twierdzenia należy zatem odrzucić.

(208) Po ujawnieniu niektóre strony ponowiły swoje twierdzenie, że struktura unijnego przemysłu chroni go przed potencjalną konkurencją ze strony przywozu. Po pierwsze, w odniesieniu do twierdzenia dotyczącego dominującej pozycji jednej z grup producenckich na unijnym rynku, kontrolującej pięciu producentów, należy zauważyć, że rynek unijny jest rynkiem otwartym – poza wspomnianą grupą działa na nim ośmiu innych producentów, rośnie też konkurencja ze strony przywozu z państw trzecich, zarówno objętych, jak i nieobjętych środkami. Po drugie, koncentracja jest charakterystyczną cechą tego rodzaju działalności, opartej o produkt towarowy, którego konkurencyjność zależy od korzyści skali. Po trzecie, nie stwierdzono, by na unijnym rynku istniał lider cenowy. Strony ponowiły wreszcie swoje twierdzenie, że nie przeanalizowano wpływu przywozu z trzech przedmiotowych państw w kontekście integracji pionowej niektórych unijnych producentów z branżą opakowaniową lub z producentami PTA. Jednak aspekty te przeanalizowano i uznano za nieuzasadnione, o czym mowa w motywie 205 powyżej. Ponadto kontrola przedsiębiorstw, których dotyczy integracja pionowa z producentami surowców, potwierdziła brak przewagi komparatywnej, gdyż transfery odbywały się po cenach rynkowych. W związku z powyższym twierdzenie, że unijny przemysł jest chroniony przed konkurencją, odrzucono.

▼B

(209) Kilka stron twierdziło wreszcie, że brakuje czynników uzasadniających wniosek, że indyjskie możliwości eksportowe mogą zostać skierowane na unijny rynek po „niskich cenach”, gdyż (i) popyt krajowy w Indiach rośnie i zgodnie z prognozami będzie nadal wzrastać; (ii) nadwyżka PET nad konsumpcją krajową istnieje, jednak konkurencja na rynkach wywozowych nie doprowadziła do wywozu po nienaturalnie niskich cenach; (iii) wzrost zdolności produkcyjnej w Azji odzwierciedla prognozowany na całym świecie wzrost popytu. Należy zauważyć, że według ustaleń poczynionych w ramach niniejszego dochodzenia prognozowany wzrost zdolności produkcyjnej będzie powodował rosnącą nadwyżkę zdolności produkcyjnej nad popytem wewnętrznym. Ponadto ceny oferowane przez Indie na rynkach państw trzecich były niższe od cen importowych w przywozie z Indii do Unii. Ustalenia przedstawione w motywach od 189 do 199 sugerują, że w przypadku wygaśnięcia środków wyrównawczych subsydiowany przywóz z Indii może zostać skierowany na unijny rynek w znacznych ilościach i po cenach niższych od średnich cen przemysłu unijnego. Na tej postawie argumenty stron należy odrzucić.

8. **Wnioski dotyczące ponownego wystąpienia szkody**

(210) W związku z powyższym uznano, że w przypadku uchylenia środków wyrównawczych do Unii skierowano by prawdopodobnie znaczne ilości subsydiowanego przywozu z Indii. Utrzymujące się subsydiowanie najprawdopodobniej spowodowałoby podcięcie cen przemysłu unijnego przez ceny importowe. Ponadto ceny tego przywozu prawdopodobnie spadną jeszcze bardziej, jeśli indyjscy producenci eksportujący będą starać się zwiększyć swój udział w rynku. Należy przyjąć, że skutkowałoby to zwiększeniem presji cenowej na przemysł unijny, co z kolei odbiłoby się negatywnie na jego sytuacji.

(211) W okresie badanym sytuacja unijnego przemysłu uległa poprawie, w szczególności pod względem wydajności, wykorzystania zdolności produkcyjnych, a także marż zysku, które w ODP osiągnęły poziom zbliżony do docelowej marży zysku określonej w ramach pierwotnego dochodzenia. W związku z tym można uznać, że przemysł unijny, pomimo swojej niestabilnej sytuacji, nie odniósł istotnej szkody w ODP. Jednak z uwagi na prawdopodobny znaczny wzrost subsydiowanego przywozu z Indii, który może podciąć ceny sprzedaży przemysłu unijnego, uznano, że wygaśnięcie środków może z dużym prawdopodobieństwem doprowadzić do pogorszenia się sytuacji i ponownego wystąpienia istotnej szkody.

G. **INTERES UNII**

(212) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy utrzymanie istniejących środków wyrównawczych nie zaszkodzi interesowi Unii jako całości. Interes Unii określono na podstawie analizy wszystkich zaangażowanych interesów. Wszystkie zainteresowane strony otrzymały możliwość przedstawienia swoich opinii zgodnie z art. 31 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

▼B

(213) Należy przypomnieć, że wprowadzenia środków nie uznano za działanie wbrew interesom Unii ani w dochodzeniu pierwotnym, ani w ostatnim przeglądzie wygaśnięcia. Ponadto analiza dokonana w ramach ostatniego przeglądu wygaśnięcia została przeprowadzona już w czasie obowiązywania środków, w związku z czym w ocenie uwzględniono nieuzasadniony negatywny wpływ przedmiotowych środków na zainteresowane strony.

(214) Na tej podstawie zbadano, czy mimo wniosków dotyczących kontynuacji subsydiowania i prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody istnieją istotne powody pozwalające na stwierdzenie, że utrzymanie środków w tym konkretnym przypadku nie leży w interesie Unii.

1. **Interes przemysłu unijnego**

(215) Utrzymanie środków wyrównawczych dotyczących przywozu z Indii pomogłoby unijnemu przemysłowi w kontynuowaniu trwającej restrukturyzacji oraz poprawiłoby jego sytuację gospodarczą, która dopiero niedawno uległa poprawie, gdyż pomogłoby uniknąć sytuacji, w której unijny przemysł byłby narażony na znaczne ilości subsydiowanego przywozu z Indii, któremu to przemysł unijny mógłby nie sprostać. W związku z powyższym przemysł unijny nadal odnosiłby korzyści z utrzymania obecnych środków wyrównawczych.

(216) Stwierdza się zatem, że utrzymanie środków wyrównawczych wobec Indii leżałoby w interesie przemysłu unijnego.

2. **Interes niepowiązanych importerów w Unii**

(217) Żaden z niepowiązanych importerów nie podjął współpracy w ramach niniejszego przeglądu. Pomimo obowiązujących środków przywóz z Indii był kontynuowany i zwiększył się niemal dwukrotnie w okresie badanym.

(218) Dostępny był również przywóz z innych państw trzecich, wobec których nie obowiązywały żadne środki; w ODP osiągnął on znaczny udział w rynku (zob. motyw 149 powyżej). W związku z tym pomimo obowiązywania środków importerzy mieli dostęp do alternatywnych źródeł dostaw.

(219) Biorąc pod uwagę brak dowodów świadczących o tym, że obowiązujące środki miały istotny wpływ na działalność importerów, stwierdza się, że utrzymanie środków nie będzie niezgodne z interesem unijnych importerów.

3. **Interes dostawców surowców w Unii**

(220) W produkcji produktu objętego postępowaniem wykorzystuje się jako surowce PTA i MEG. Dwóch z pięciu znanych dostawców surowców (jeden dostawca PTA i jeden dostawca MEG) podjęło współpracę w ramach niniejszego dochodzenia i przedłożyło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Obaj dostawcy surowców wyrazili swoje poparcie dla utrzymania środków.

(221) Dochodzenie wykazało, że współpracujący producent PTA odpowiadał za znaczną część zakupów PTA dokonywanych przez producentów unijnych objętych próbą w ODP. Jako że PTA nie ma w Unii innych zastosowań niż produkcja PET, można przyjąć, że producenci PTA są w znacznym stopniu zależni od branży PET.

▼B

(222) Jeżeli chodzi o współpracującego dostawcę MEG, surowiec ten stanowił stosunkowo niewielką część jego łącznego obrotu w ODP. W przypadku MEG PET nie jest ani jedynym, ani nawet głównym z możliwych zastosowań tego surowca, zatem producenci MEG są w mniejszym stopniu uzależnieni od sytuacji w branży PET. W związku z tym uznaje się, że utrzymanie środków przeciwko subsydiowanemu przywozowi z Indii miałoby dla dostawców MEG skutki pozytywne, chociaż prawdopodobnie ograniczone.

(223) Twierdzono, że dostawcy surowca nie są uzależnieni od unijnych producentów PET, w szczególności ze względu na przytaczany fakt, że dwóch z czterech unijnych producentów objętych próbą prowadzi przywóz surowców.

(224) W odniesieniu do tego twierdzenia dochodzenie wykazało, że przywożonym surowcem był głównie MEG, który może być wykorzystany do innych celów niż produkcja PET. Nie znaleziono żadnych przesłanek sugerujących, że przywóz PTA do Unii odbywa się w ilościach większych niż znikome. Powyższe twierdzenie nie ma więc wpływu na wyciągnięte wnioski dotyczące zależności producentów PTA od produkcji PET w Unii

(225) W związku z tym uznaje się, że utrzymanie środków przeciwko subsydiowanemu przywozowi z Indii przyniosłoby korzyść producentom PTA, a także, chociaż w mniejszym stopniu, dostawcom MEG. Co za tym idzie utrzymanie środków przeciwko przywozowi z Indii nie byłoby niezgodne z interesem dostawców surowca.

(226) Po ujawnieniu niektóre strony stwierdziły, że PTA wywożono i w związku z tym producenci PTA nie byli uzależnieni od unijnego przemysłu. Nie przedstawiono jednak dowodów potwierdzających powyższe twierdzenie. W związku z tym twierdzenie stron odrzucono jako bezzasadne.

(227) Ponadto te same strony uznały, że zniesienie środków nie wpłynie na producentów PTA, gdyż współpracujący użytkownicy rzekomo nie przerzucą się na PET z przywozu i w dalszym ciągu będą stosować PET wytwarzany przez unijny przemysł. W związku z tym konsumpcja PTA w Unii utrzyma się na tym samym poziomie. W ramach dochodzenia ustalono, że w okresie badanym unijny przemysł stale tracił swój udział w rynku na rzecz przywozu. Pokazuje to, że przechodzenie na PET z przywozu nie jest możliwością czysto hipotetyczną (zob. motyw 164 powyżej). Argument stron został zatem odrzucony.

4. **Interes branży recyklingu PET**

(228) Przemysł unijny twierdził, że sytuacja branży recyklingu jest uzależniona od stabilności cen pierwotnego PET (PET niepochodzącego z recyklingu) na unijnym rynku. Twierdzenie to uzasadniano komunikatem pasowym stowarzyszenia europejskich podmiotów zajmujących się recyklingiem tworzyw sztucznych, zgodnie z którym potencjalne zniesienie środków obejmujących pierwotny PET może pogorszyć sytuację w branży recyklingu.

▼B

(229) Niektóre zainteresowane strony zakwestionowały twierdzenie, że branża recyklingu jest uzależniona od stabilności cen pierwotnego PET na unijnym rynku, i dowodziły, że ceny PET pierwotnego i pochodzącego z recyklingu nie są ze sobą związane. Przekonywano, że PET pochodzący z recyklingu jest stosowany głównie do produkcji włóka poliestrowego, a zatem nie ma związku z kształtowaniem się cen pierwotnego PET. Ponadto zauważono, że branża PET pochodzącego z recyklingu jest wspierana wyłącznie przez rozlewnie, w związku z czym nie jest zależna od producentów PET. Zauważono wreszcie, że branża recyklingu nie zgłosiła się jako zainteresowana strona podczas niniejszego dochodzenia.

(230) Jako że branża recyklingu nie zgłosiła się podczas dochodzenia, zweryfikowanie powyższych twierdzeń w odniesieniu do faktycznych danych liczbowych było niemożliwe. W związku z tym uznano, że obowiązujące środki nie są niezgodne z interesem unijnej branży recyklingu.

5. **Interes użytkowników**

(231) Produkt objęty postępowaniem jest stosowany głównie do produkcji butelek na wodę i inne napoje bezalkoholowe. Jego zastosowanie do produkcji innych opakowań (na żywność, arkuszy itp.) jest stosunkowo niewielkie. Produkcja butelek z PET przebiega w dwóch etapach: (i) najpierw przygotowuje się preformę poprzez wstrzyknięcie PET do formy, (ii) następnie preformę rozgrzewa się i wydmuchuje się z niej butelkę. Wytwarzanie butelek może być procesem zintegrowanym (tzn. to samo przedsiębiorstwo kupuje PET, produkuje preformę i wydmuchuje butelkę) lub ograniczonym do drugiego etapu (wydmuchiwania butelki z preformy). Preformy można stosunkowo łatwo przewozić, ponieważ są małe i zwarte, natomiast puste butelki są niestabilne i ich transport, ze względu na wielkość, jest bardzo kosztowny.

(232) Na tej podstawie, dla celów związanych z analizą wpływu obowiązujących środków, dalszych użytkowników podzielono na dwie główne grupy: (i) przetwórców lub wytwórców butelek, przetwarzających wióry PET na preformy (lub butelki) i sprzedających je do dalszego przetwarzania; oraz (ii) rozlewnie, napełniające butelki (i ewentualnie wcześniej wydmuchujące je z preform); w skład tej grupy wchodzą głównie producenci wody mineralnej i napojów bezalkoholowych. Rozlewnie często są zaangażowane w przemysł PET albo przez zintegrowane wytwarzanie butelek, albo poprzez zawieranie umów o przerób z przetwórcami lub wytwórcami butelek, dla których negocjują oni cenę PET z producentem (miękka umowa o przerób usługowy – *soft tolling*) lub nawet sami kupują PET na własne butelki (twarda umowa o przerób usługowy – *hard tolling*).

(233) Siedemnastu użytkowników (pięciu przetwórców i dwanaście rozlewni) podjęło współpracę w ramach dochodzenia i udzieliło informacji, których dotyczył kwestionariusz. Współpracujący przetwórcy reprezentowali 22,7 %, a współpracujące rozlewnie 13 % łącznej konsumpcji PET w Unii. Odpowiedzi rozlewni pochodziły z różnych gałęzi przedsiębiorstw wielonarodowych (znanych jako właściciele marek).

▼B

(234) Ustalono, że współpracujący użytkownicy pozyskiwali PET głównie od producentów unijnych, a tylko w niewielkiej części z przywozu. Przywóz z Indii stanowił około połowę tego przywozu, a zatem minimalny odsetek pozyskiwanego PET. Niemniej jednak dostępny był również przywóz z innych państw trzecich, wobec których nie obowiązywały żadne środki; w ODP osiągnął on znaczny udział w rynku (zob. motyw 149 powyżej). W związku z tym pomimo obowiązywania środków użytkownicy mieli dostęp do alternatywnych źródeł dostaw.

6. **Argumenty przemysłu wykorzystującego produkt objęty postępowaniem**

(235) Użytkownicy twierdzili, że w ostatnich latach silnie odczuli znaczny wzrost cen PET, który w obecnych warunkach gospodarczych nie może zostać przerzucony na detalistów i konsumentów. Twierdzono, że wzrost cen był wynikiem wieloletniego stosowania środków ochrony handlu, które chroniły unijnych producentów przed konkurencją ze strony przywozu w czasie, gdy unijna branża PET stawała się bardziej skoncentrowana i zintegrowana. W związku z tym użytkownicy stwierdzili, że obowiązujące środki, poprzez swój rzekomy wpływ na cenę PET, są przyczyną pogarszania się sytuacji w gałęziach przemysłu będących odbiorcami tego produktu w zakresie zatrudnienia, badań i rozwoju i konkurencyjności na rynkach eksportowych. Szczególnie silnie odczuwają to małe i średnie przedsiębiorstwa. Dowodzono również, że liczba miejsc pracy zlikwidowanych w wyniku obowiązywania przedmiotowych środków przekracza liczbę osób obecnie zatrudnionych w unijnej branży PET.

6.1. *Wrażliwość cenowa i struktura kosztów użytkowników*

(236) Jeżeli chodzi o wrażliwość przetwórców na cenę PET, to ustalono, że PET stanowi ok. 80 % łącznych kosztów. W związku z tym PET uznaje się za kluczowy składnik kosztów w odniesieniu do działalności tego typu. Ponadto ustalono, że przemysł przetwórczy jest dość podzielony, a jego pozycja negocjacyjna wobec dużych rozlewni jest słaba. Przemysł ten boryka się z też nieuniknionymi problemami strukturalnymi charakterystycznymi dla branży towarowej. W związku z tym sektor wykazuje rosnącą tendencję do integracji pionowej z rozlewniami i korzystania z umów o przerób, które gwarantują wysokość opłaty za konwersję. Na podstawie ww. umów cenę PET ostatecznie negocjują i uiszczają rozlewnie. Szacuje się, że znaczna część zakupów PET na unijnym rynku jest kontrolowana bezpośrednio przez duże rozlewnie. Ponieważ umowy dotyczące preform często obejmują mechanizm odzwierciedlający wahania cen PET, przetwórcy są coraz bardziej niezależni od zmian cen PET.

(237) Po ujawnieniu niektórzy użytkownicy zakwestionowali wniosek dotyczący szerszego wykorzystania umów o przerób i wzorów dostosowania cen. Jednak informacje zawarte w aktach potwierdzają występowanie takiej tendencji. W związku z tym zarzut ten został odrzucony.

▼B

(238) Dowodzono, że obowiązujące środki nie wyrządzałyby szkody przetwórcom, gdyby podobne środki stosowano w odniesieniu do przywozu preform do Unii. Dowodzono, że na obszarach leżących przy granicy Unii z państwami trzecimi, w których nie obowiązują środki wobec przywozu PET z Indii, istnieją bodźce do przenoszenia produkcji preform do tych państw trzecich i przywożenia ich do Unii z pominięciem środków wyrównawczych obejmujących PET. Trzeba przyznać, że do pewnego stopnia występowanie tego procesu jest ekonomicznie uzasadnione. Jednak ze względu na koszty transportu prawdopodobne jest przeniesienie produkcji wyłącznie na ograniczone odległości. Uznano zatem, że ogółem domniemany negatywny wpływ przedmiotowych środków na niektórych przetwórców jest marginalny.

(239) Jeżeli chodzi o wpływ cen PET na rozlewnie, w oparciu o zgłoszone dane liczbowe oszacowano, że na podstawie średniej ważonej PET stanowi 9 % łącznych kosztów butelkowanych napojów bezalkoholowych i 12 % łącznych kosztów butelkowanej wody mineralnej. Pokazuje to, że PET nie jest głównym składnikiem kosztów w branży rozlewczej.

(240) Ponadto dochodzenie wykazało, że PET jest preferowanym, ale nie jedynym materiałem, z którego można wytwarzać opakowania stosowane przez rozlewnie. Produkty w opakowaniach z PET stanowiły 75 % obrotu rozlewni wody i 50 % obrotu producentów napojów bezalkoholowych. Ponadto dochodzenie wykazało, że umowy pomiędzy wieloma dużymi rozlewniami (właścicielami marek) i producentami PET były oparte o wzór, w którym cena była dostosowywana, aby odzwierciedlić wahania cen surowców PET. Potwierdza to, że duże – a zatem najbardziej reprezentatywne – rozlewnie posiadają silną pozycję negocjacyjną w odniesieniu do marży przetwórczej producentów PET.

(241) Po ujawnieniu niektóre strony ponowiły swoje twierdzenie, że PET jest podstawowym składnikiem kosztów dla przetwórców oraz branży napojów bezalkoholowych i wody butelkowanej oraz że ustalenia w tym zakresie były niedokładne i że poczyniono je nie na podstawie przekazanych danych. Należy zauważyć, że sytuację przetwórców przeanalizowano osobno i twierdzenie to jest w ich przypadku bezzasadne (zob. motyw 236 powyżej). Jeżeli chodzi o ocenę sytuacji rozlewni, potwierdza się, że wskaźniki ustalone w ramach dochodzenia oparto o dane liczbowe przekazane przez współpracujące rozlewnie i obliczono na podstawie metod udostępnionych wszystkim stronom. Ustalone wskaźniki kosztów były zgodne z ustaleniami w ramach poprzednich dochodzeń dotyczących tego samego produktu objętego postępowaniem ([1]). Twierdzenie stron zostało zatem uznane za bezzasadne.

([1]) Np. rozporządzenie Komisji (UE) nr 473/2010 (Dz.U. L 134, z 1.6.2010, s. 25.); rozporządzenie Rady (WE) nr 192/2007.

▼B

(242) Po ujawnieniu niektórzy użytkownicy stwierdzili, że istota przedłożonych przez nich danych i informacji dotyczących poszczególnych przedsiębiorstw nie znalazła odzwierciedlenia w analizie interesu Unii. Trzeba tutaj potwierdzić, że wykorzystano dane przekazane przez użytkowników w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu. Metodę obliczeń udostępniono wszystkim zainteresowanym stronom. Na tej podstawie powyższe twierdzenie zostało odrzucone.

(243) W ramach dochodzenia ustalono również, w oparciu o prognozowany lub pożądany spadek cen PET – oszacowany przez same skontrolowane rozlewnie – że obniżka kosztów, którą przyniosłoby rozlewniom zniesienie środków, byłaby nieznaczna. W oparciu o ww. szacunki dotyczące spadku ceny PET i ustalone wskaźniki kosztów obliczono, że odpowiednia obniżka kosztów wyniosłaby 0,3-0,7 % łącznego kosztu ponoszonego przez rozlewnie na działania związane z PET.

(244) Po ujawnieniu niektórzy użytkownicy zakwestionowali ten wniosek, twierdząc, że znaczenie mają wszelkie oszczędności kosztów. Niektórzy użytkownicy przedłożyli nowe szacunki, nie dostarczając jednak żadnych nowych dowodów. Należy podkreślić, że potencjalne oszczędności są hipotetyczne, co przyznali również niektórzy użytkownicy. Jeżeli chodzi o przetwórców, nie przedłożono kwantyfikacji potencjalnych oszczędności w tym segmencie. Jeżeli chodzi o rozlewnie, uznano, że w przypadku faktycznego osiągnięcia domniemanej obniżki cen PET i w świetle struktury kosztów rozlewni oszczędności rzędu 0,3-0,7 % łącznych kosztów nie można uznać za znaczne. Jako że nie przedłożono nowych dowodów, twierdzenie oddalono jako bezzasadne.

(245) Twierdzono, że niektórzy producenci wody butelkowanej są w nieunikniony sposób narażeni na trudności wynikające z wymogów prawnych, zgodnie z którymi woda źródlana musi być rozlewana u źródła i wydobywana w ograniczonych ilościach. Sektor ten jest zdominowany przez małe i średnie przedsiębiorstwa, co wpływa na strukturę kosztów przedmiotowych przedsiębiorstw. Zaobserwowano też różnice w poziomie cen produktów końcowych w różnych państwach członkowskich w zależności od siły nabywczej miejscowej ludności. Na tej podstawie uznano, że w przypadku zniesienia środków wpływ potencjalnej obniżki cen PET byłby wyraźniejszy w tej części branży rozlewczej.

6.2. *Domniemane wyższe ceny i zyski przemysłu unijnego*

(246) Niektóre strony twierdziły, że producenci PET w Unii stosują wyższe ceny i wyższe marże, które miałyby leżeć u podstaw wzrostu cen w 2011 r. Twierdzenie to uzasadniono porównaniem cen PET i marż od ceny surowców w Unii z sytuacją na rynku azjatyckim i w USA. Twierdzono, że powyższa sytuacja wynika z nagromadzenia środków ochrony handlu.

▼B

(247) Należy zauważyć, że wzrost cen PET w 2011 r. oraz ich spadek w 2009 r. były zjawiskiem o zasięgu ogólnoświatowym wynikającym ze zmian kosztu surowców (zob. motyw 155). Dane przedłożone przez strony systematycznie wykazywały bliski związek pomiędzy ewolucją cen PET w Europie, Azji i USA. Istnieją jednak różnice w cenach PET w różnych częściach świata. Wynika to z szeregu przyczyn, a w szczególności ze specyficznej struktury kosztów w każdym regionie. Jeżeli chodzi o argument dotyczący wyższych marż w Unii, zauważono, że nawet w wyjątkowych okolicznościach panujących pod koniec 2010 r. i na początku 2011 r. przemysł unijny osiągnął zaledwie poziom rentowności uznawany za właściwy w przemyśle tego typu. Nie znaleziono dowodów potwierdzających osiąganie zawyżonych zysków. W związku z tym twierdzenie, że w unijnym handlu PET istnieją „wyższe" ceny i „wyższe" marże wynikające ze stosowania przedmiotowych środków, należy odrzucić.

(248) Po ujawnieniu niektóre strony ponowiły swoje twierdzenie, że ceny w Unii są bezzasadnie wysokie, co odzwierciedla wpływ wywierany przez nagromadzenie środków antydumpingowych na rynku charakteryzującym się koncentracją unijnych producentów, integracją pionową i ograniczoną produkcją, która nie jest w stanie pokryć konsumpcji. Twierdzono, że dane dotyczące cen wykazały, iż wyższe ceny w Unii nie odzwierciedlają wyższych kosztów surowców. Do argumentów dotyczących koncentracji, integracji pionowej i zdolności produkcyjnej unijnego przemysłu ustosunkowano się w motywach 207 i 259. Jeżeli chodzi o domniemany wpływ tych czynników na cenę PET w Unii, należy przypomnieć, że zmiany cen PET odzwierciedlają zmiany cen surowców, które stanowią do 90 % kosztu PET (zob. motyw 173 powyżej). Ponadto wzrost cen PET w latach 2010-2011 był zjawiskiem o zasięgu ogólnoświatowym (zob. motyw 172 powyżej). Twierdzenie stron zostało zatem uznane za nieuzasadnione.

(249) Jeżeli chodzi o argument dotyczący różnicy pomiędzy ceną PET w Unii i w Azji i USA, oprócz ustaleń, o których mowa w motywie 244 powyżej, stwierdzono, że różnica cen pomiędzy rynkami USA i UE była zmienna, ale umiarkowana. Wbrew twierdzeniom ceny w Unii nie były systematycznie wyższe. Ustalono, że rynek unijny i rynek azjatycki bardzo się od siebie różnią pod względem struktury kosztów, w szczególności tych związanych z rozmiarem rynku i korzyścią skali, dostępem do surowców i zdolnością produkcyjną. W związku z tym porównywanie średnich cen na tych dwóch rynkach było bezzasadne. Argument stron uznano zatem za nieuzasadniony.

(250) Niektóre strony twierdziły też, że ceny w Unii są wynikiem stosowania wyższej marży od cen surowców niż marża w USA i Azji. Marże porównano na takich samych zasadach, jak ceny na różnych rynkach regionalnych, z tą różnicą, że uwzględniono różnice cen surowców na różnych rynkach regionalnych. Jednak istnienie różnic strukturalnych pomiędzy rynkami może uzasadniać różnicę opłat za konwersję. Nadzwyczajne zyski osiągnięte

▼B

przez unijny przemysł na przełomie lat 2010 i 2011 wyjaśniono w motywie 179 powyżej. Ustalono, że środki nie miały wpływu na żadną z tych sytuacji. W związku z tym argument stron odrzucono.

(251) Te same strony twierdziły też, że największy unijny producent stosował wyższe ceny w Unii niż na innych rynkach i że w 2010 r. odnotował wyższe przychody w Unii niż gdzie indziej. W tym kontekście uznaje się, że stosowanie różnych cen na różnych rynkach regionalnych przez przedsiębiorstwo ponadnarodowe, mające różną strukturą kosztów na różnych rynkach, jest uzasadnione. Nadzwyczajny poziom rentowności na przełomie lat 2010 i 2011 wyjaśniono w motywie 179 powyżej. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

6.3. *Sytuacja gospodarcza użytkowników i rzekomy wpływ środków*

(252) Zgłaszano także argumenty dotyczące pogorszenia się sytuacji gospodarczej w branży użytkowników, np. zamykania zakładów i zmniejszania zatrudnienia. Twierdzono, że jest to wynikiem wzrostu ceny PET. Ponadto utrzymywano, że konkurencyjność wiodących europejskich marek została nadwyrężona, gdyż ich towary wywożone do państw trzecich konkurowały bezpośrednio z produktami w butelkach, które wytworzono z PET zakupionego po cenach międzynarodowych.

(253) Należy zauważyć, że zgodnie z informacjami przedstawionymi przez współpracujących użytkowników nie stwierdzono, aby segment użytkowników ponosił straty, nawet jeżeli ogólny poziom rentowności spadł w ODP. Ustalono, że marża zysku w branży użytkowników, określona na podstawie odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu za pomocą metod udostępnionych wszystkim stronom, znajduje się na poziomie zbliżonym do rentowności ustalonej dla unijnego przemysłu w ODP. Dwa skontrolowane przedsiębiorstwa (rozlewnie) zgłosiły dalsze zwiększenie wielkości produkcji i wzrost rentowności w okresie badanym. Ustalono, że niektórzy przetwórcy stosowali bardzo niskie marże i w niektórych przypadkach borykali się z problemami strukturalnymi i finansowymi. Jednak ustalenie bezpośredniego związku tej sytuacji z obowiązującymi środkami było niemożliwe. Również pewne pogorszenie się sytuacji gospodarczej rozlewni łączono z zawężeniem marży spowodowanym w 2011 r. przez nagły wzrost ceny PET, który w obecnej sytuacji pogarszającej się koniunktury gospodarczej nie mógł zostać przerzucony na detalistów. Ustalono, że w 2011 r. sytuacja w branży użytkowników do pewnego stopnia się pogorszyła, jednak nie wykazano związku pomiędzy tym pogorszeniem a obowiązującymi środkami, w szczególności w świetle faktu, że przedmiotowe środki obowiązują od 2000 r.

▼B

(254) Po ujawnieniu niektóre strony zakwestionowały wniosek, że branża użytkowników nie przynosiła strat. Strony stwierdziły również, że marże zysku użytkowników były niższe niż marże zysku przemysłu unijnego. Jeżeli chodzi o ocenę rentowności w branży użytkowników, informacje uzyskane od współpracujących użytkowników zaprzeczyły powyższemu twierdzeniu. Metody dokonywania tej oceny udostępniono stronom. Być może niektórzy współpracujący użytkownicy ponosili straty, ustalono jednak, że ogólnie rzecz biorąc branża użytkowników przynosi zyski. W każdym razie, mimo iż ustalono, że wzrost cen PET jest jednym z elementów wpływających na rentowność użytkowników, to nie wykazano związku pomiędzy środkami a rentownością przedmiotowych przedsiębiorstw. Jeżeli chodzi o porównanie marży zysku użytkowników i przemysłu unijnego, twierdzenie to nie zostało uzasadnione. Rentowność przemysłu unijnego jest bardzo zmienna (zob. motywy 176–179 powyżej), w związku z czym porównania tych dwóch segmentów nie uznano za rozstrzygające. W każdym razie w ODP rentowność w obu segmentach była podobna (zob. motyw 253). W związku z tym uwagi stron odrzucono jako bezzasadne.

(255) Jeżeli chodzi o domniemane nadwyrężenie konkurencyjności unijnych producentów w zakresie wywozu butelkowanej wody mineralnej i napojów bezalkoholowych, to twierdzenia tego nie uzasadniono, nie wykazano też jego związku z istnieniem obowiązujących środków.

(256) Po ujawnieniu strony ponowiły swoje twierdzenie, że wzrost cen PET ma negatywny wpływ na konkurencyjność wywozu wody butelkowanej. Trzeba przyznać, że wzrost cen PET jest jednym z czynników, które mogą mieć negatywny wpływ na konkurencyjność wywozu wody butelkowanej. Ponieważ jednak nie stwierdzono występowania związku pomiędzy wzrostem cen PET i przedmiotowymi środkami – gdyż ceny PET wynikają głównie z cen surowców – domniemany wpływ środków na nadwyrężenie konkurencyjności uznano za bezzasadny.

(257) Wreszcie, w odniesieniu do domniemanego wpływu środków na zatrudnienie, dochodzenie wykazało, że potwierdzona likwidacja miejsc pracy w branży użytkowników była związana przede wszystkim ze wzrostem wydajności i efektywności i częściowo dotyczyła personelu zatrudnionego na czas określony.

(258) Po ujawnieniu niektóre strony zakwestionowały te ustalenia, twierdząc, że nie odzwierciedlają one sytuacji całego sektora. Oprócz ustaleń opisanych w motywie 254 powyżej należy zauważyć, że zgodnie z informacjami przekazanymi przez przetwórców łączna liczba miejsc pracy znacznie wzrosła; żaden z przetwórców nie zgłosił likwidacji miejsc pracy. Rozlewnie twierdziły, że wzrost cen PET doprowadził do likwidacji miejsc pracy. Jednak wzrost cen PET był zjawiskiem o zasięgu ogólnoświatowym, w związku z czym nie ustalono związku pomiędzy utratą likwidacją miejsc pracy i środkami. Ponadto 90 % zlikwidowanych miejsc pracy zgłoszonych przez użytkowników

▼B

w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu dotyczyło trzech przedsiębiorstw. Jednym z tych przedsiębiorstw był skontrolowany użytkownik, odpowiadający za znaczną część zgłoszonych zlikwidowanych miejsc pracy, który w okresie badanym znacznie zwiększył produkcję; likwidacja miejsc pracy była zatem związana ze wzrostem wydajności. Ustalono też, że pozostałe dwa przedsiębiorstwa mają jedne z najwyższych marż rentowności spośród stron współpracujących w tym segmencie – wyższe od docelowych marż zysku przemysłu unijnego w tym przypadku. Dlatego też twierdzenia te zostały oddalone.

6.4. *Inne argumenty*

(259) Po ujawnieniu niektóre strony stwierdziły, że producenci unijni nie mają wystarczającej zdolności produkcyjnej, by zaspokoić istniejący popyt. Należy zauważyć, że w ODP przemysł unijny wykorzystywał 86 % swojej zdolności produkcyjnej i ma wystarczające wolne moce produkcyjne, by pokryć całość wewnętrznej konsumpcji PET. Ponadto wciąż istnieje – i rośnie – przywóz z innych państw, objętych i nieobjętych środkami. Oprócz tego istniejące środki wygasły w odniesieniu do Korei Południowej i są uchylane w odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem z Malezji i Indonezji. Również branża recyklingu PET może stanowić dodatkowe źródło PET, które umożliwi zaspokojenie popytu na PET w Unii. W związku z tym rzekome problemy użytkowników związane z domniemaną niewystarczającą produkcją w Unii uznano za nieuzasadnione.

(260) Po ujawnieniu niektórzy użytkownicy stwierdzili, że w analizie nie zajęto się problemem domniemanego negatywnego wpływu nagromadzenia środków na produkt objęty postępowaniem w ramach niniejszego przeglądu. W odpowiedzi na to twierdzenie należy zauważyć, że środki wyrównawcze służą tylko do zniwelowania szkodliwego wpływu stwierdzonego subsydiowania. Nie wykazano istnienia rzekomego efektu „nagromadzenia". Wręcz przeciwnie, pomimo obowiązywania środków przywóz z państw, wobec których obowiązują środki, nadal się odbywa, a jego wielkość w okresie badanym nawet wzrosła. Dostępny jest również przywóz z państw, wobec których nie obowiązują żadne środki. Przywóz wykazuje się tendencją wzrostową i znacznymi rozmiarami. Argument stron został zatem odrzucony.

7. **Wnioski dotyczące interesu Unii**

(261) Podsumowując, oczekuje się, że przedłużenie środków wyrównawczych obejmujących przywóz z Indii umożliwi przemysłowi unijnemu poprawienie i ustabilizowanie swojej sytuacji gospodarczej dzięki inwestycjom i działaniom konsolidacyjnym, które miały miejsce w ostatnich latach.

(262) Uznano też, że poprawa sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego może leżeć w interesie producentów PTA i, w mniejszym zakresie, producentów MEG w Unii.

▼B

(263) Od czasu ostatniego przeglądu pogorszyła się sytuacja gospodarcza niektórych użytkowników; stwierdzono, że szczególnie mali producenci wody butelkowanej boleśnie odczuli m.in. ostatni wzrost cen PET, gdyż w obecnej sytuacji gospodarczej nie mogli przerzucić go na detalistów. Stwierdzono jednak, że niestandardowe zmiany cen i marż w przemyśle unijnym w 2011 r. były zjawiskiem globalnym wynikającym przede wszystkim ze wzrostu cen surowców. W związku z tym uznano, że domniemanie stosowania „wyższych" cen i „wyższych" marż związanych z obowiązywaniem przedmiotowych środków jest nieuzasadnione. Jednocześnie unijny rynek wciąż jest rynkiem otwartym – istnieją na nim alternatywne źródła dostaw z innych państw trzecich, w odniesieniu do których nie obowiązują żadne środki.

(264) W tym kontekście nie wykazano związku pomiędzy wzrostem cen PET i obowiązującymi środkami. Ustalono, że pomimo obowiązywania środków sytuacja gospodarcza przetwórców była stabilna. Stwierdzono, że waga PET w łącznych kosztach ponoszonych przez rozlewnie była ograniczona. Ponadto nie wykazano związku pomiędzy wahaniami cen PET i środkami. Na tej podstawie uznano, że środki nie mają nieproporcjonalnego wpływu na użytkowników.

(265) Uwzględniając wszystkie czynniki przedstawione powyżej, nie można wyraźnie stwierdzić, że utrzymanie obecnych środków wyrównawczych nie leży w interesie Unii.

H. ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

(266) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierza się zalecić utrzymanie obowiązujących środków. Oprócz tego stronom wyznaczono okres, w którym mogły przedstawić uwagi związane z ujawnieniem tych informacji. Przedstawione uwagi i komentarze, o ile były uzasadnione, zostały należycie uwzględnione.

(267) Na podstawie powyższych analiz środki wyrównawcze stosowane wobec przywozu PET pochodzącego z Indii powinny zostać utrzymane zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Przypomina się, że środki mają postać szczególnych ceł.

(268) Indywidualne stawki ceł wyrównawczych dla przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu są stosowane wyłącznie do przywozu produktu objętego postępowaniem, wyprodukowanego przez te przedsiębiorstwa, a zatem przez określone wskazane osoby prawne. Przywóz produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez jakiekolwiek inne przedsiębiorstwo, które nie jest wymienione z podaniem nazwy i adresu w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, w tym przez jednostki powiązane z wymienionymi przedsiębiorstwami, nie może korzystać z tych stawek i podlega stawce celnej mającej zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw".

▼B

(269) Wszelkie wnioski dotyczące stosowania tych indywidualnych stawek ceł wyrównawczych (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po założeniu nowych podmiotów produkcyjnych lub handlowych) należy niezwłocznie kierować do Komisji wraz ze wszystkimi odnośnymi informacjami, w szczególności na temat wszelkich zmian w działalności przedsiębiorstwa w zakresie produkcji, sprzedaży krajowej i eksportowej, związanych na przykład z powyższą zmianą nazwy lub zmianą dotyczącą podmiotów produkcyjnych i handlowych. W razie potrzeby rozporządzenie zostanie wówczas odpowiednio zmienione przez uaktualnienie wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek celnych.

(270) W celu zapewnienia właściwego egzekwowania cła wyrównawczego poziom cła dla pozostałych podmiotów powinien dotyczyć nie tylko eksporterów niewspółpracujących, ale także tych przedsiębiorstw, które nie prowadziły żadnego wywozu w ODP. Przedsiębiorstwa te – po spełnieniu przez nie wymogów określonych w art. 20 rozporządzenia podstawowego – mogą złożyć wniosek o przeprowadzenie postępowania przeglądowego na mocy tego artykułu w celu indywidualnej oceny ich sytuacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz politereftalanu etylenu o liczbie lepkościowej równej 78 ml/g lub wyższej, zgodnie z normą ISO 1628-5, obecnie objętego kodem CN 3907 60 20, pochodzącego z Indii.

2. Stawkę ostatecznego cła wyrównawczego stosowaną dla produktu określonego w ust. 1 i wytwarzanego przez wymienione poniżej przedsiębiorstwa ustala się następująco:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Stawka cła wyrównawczego (EUR/t)	Dodatkowy kod TARIC
Indie	Reliance Industries Ltd	90,4	A181
Indie	Pearl Engineering Polymers Ltd	74,6	A182
Indie	Senpet Ltd	22,0	A183
Indie	Futura Polyesters Ltd	0	A184
Indie	Dhunseri Petrochem & Tea Limited	106,5	A585
Indie	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	69,4	A999

3. W przypadkach, gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu i dlatego cena rzeczywiście zapłacona bądź należna jest przeliczana proporcjonalnie w celu określenia wartości celnej na mocy art. 145 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ([1]), wysokość cła wyrównawczego wyliczona na podstawie kwot ustalonych powyżej jest pomniejszona o procent, który odpowiada proporcjonalnemu przeliczeniu ceny rzeczywiście zapłaconej lub należnej.

([1]) Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

▼M1

_____

▼B

►M1 4. ◄ O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

▼M1

_____

▼B

Artykuł ►M1 *2* ◄

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼M1

_____